

ΣΩΜΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ (ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ)

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ: Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΝΩΤΑΤΗ ΑΡΧΗ: Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ
Μ. ΝΕΓΡΟΠΟΝΤΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ, Ν. ΠΑΣΠΑΤΗΣ, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ, Γ. ΠΑΝΑΣ, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΑΡΧΗ: ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ, Μ. ΜΙΝΔΛΕΡ, ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ, Κ. ΜΕΛΑΣ, ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΦΘΡΟΣ
Φ. ΧΡΥΣΘΕΑΔΗΝΗΣ, ΤΑΜΙΑΣ, Ο. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ, ΕΦΘΡΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ:
Α. Ε. ΜΠΕΝΑΚΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΚΑΙ ΓΕΝ. ΕΦΘΡΟΣ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΟΥ,
ΑΝΔΡ. ΛΟΝΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ, Ι. ΚΑΖΟΥΛΗΣ, Π. ΑΡΚΟΥΔΑΡΗΣ,
Δ. ΚΑΣΔΑΓΑΝΗΣ, ΔΗΜ. ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΗΣ, Μ. ΜΑΥΡΟΣ

ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ — ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΚΑ Π. Σ. ΔΕΛΤΑ, ΚΑΙ ΟΙ Κ. Κ. ΑΝΔΡ. ΛΟΝΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ,
ΑΔ. ΠΑΧΟΥΝΤΑΚΗΣ, Α. ΠΤΕΡΗΣ ΚΑΙ Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡ. 23. — ΕΤΟΣ Β'. ΑΡ. 9 — ΑΘΗΝΑΙ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ — 1)14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1916

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΚΡΙΤΑ

- Ὡς ἔτρωγα κι' ὡς ἔπινα σὲ μαρμαρένια τάβλα,
Ὁ μαῦρος μου γλιμόντρισε καὶ τὸ σπαθὶ μου ἔρραή·
Κ' ἐμένα ὁ νοῦς μου τὸβαλε, παντρεύουν τὴν καλή μου
Με κάποιον ἄλλον τὴ βλογοῦν κ' ἐκείνη δὲν τὸ θέλει,
Παντρευαρθραβωνιάζουν τὴν κ' ἐμένα μ' ἀστοχοῦνε.
Περνώ καὶ πάω στοὺς μαύρους μου, τοὺς ἐβδομήντα-πέντε.
- « Μαῦροι μου ἀκριβοτάγιστοι καὶ μοσκαναθρεμμένοι,
« Ποιὸς εἶν' ἀψὺς καὶ γρήγορος, νὰ τὸν καβαλικέψω,
« Ν' ἀστράφει στὴν ἀνατολὴ καὶ νὰ βρεθεῖ στὴ δύση; »
- Οἱ μαῦροι μου ὅσοι τ' ἄκουσαν ὅλοι βουβοὶ ἀπομείναν.
Κ' ἓνας γοῖβας παλόγοιβας, σαρανταπληγιασμένος,
Κεῖνος ἀπολογήθηκε, γυρίζει καὶ μοῦ λέει,
- « Ἐγὼ εἶμαι ἀψὺς καὶ γλήγορος νὰ πάγω ὅθε κ' ἂν εἶναι.
— « Ὅπου εἶναι γάμος καὶ χαρὰ πᾶνε τὰ νιά μουλάρια,
« Ὅπου εἶναι πόλεμος φρικτὸς παίρνουν ἐμὲ τὸ γέρο.
« Ἐγὼ εἶμαι γέρος κι' ἄχαρος, ταξίδια δὲν μοῦ πρέπουν,
« Μὰ γιὰ χατίρι τῆς κυρᾶς νὰ μακροταξιδέψω,
« Ὅπου μ' ἀκριβοτάγιζε στὸ γύρω τῆς ποδιάς της,
« Κι' ὅπου μ' ἀκριβοπότιζε στὴ χούφτα τοῦ χειριοῦ της.
« Μόν' δέσε τὸ κεφάλι σου μὲ δυὸ μὲ τρία μαντίλια,
« Καὶ σφίξε τὴ μεσούλα σου μὲ δυὸ μὲ τρία ζουνάρια,
« Νὰ μὴ σὲ φάει ἡ βουὴ καὶ ζαλιστεῖς καὶ πέσεις.
« Καὶ μὴ σὲ πάρει ἡ κουρτεσιὰ καὶ βάλεις φτερονιστήρι,
« Καὶ θυμηθῶ τὴ νιότη μου καὶ κάνω σὰν πουλάρι,
« Καὶ σπεῖρω τὰ μυαλούδια σου σ' ἐννιά μοδιῶ χωράφι. »

- Στρῶνει γοργὰ τὸ μαῦρο του, γοργὰ καβαλικεύει.
Δίνει βιτσιὰ τοῦ μαύρου του καὶ πάει σαράντα μίλλια,
Καὶ μεταδευτερόναι του καὶ πάει σαράντα-πέντε.
Στὴ στράτα ὅπου πήγαινε τὸ Θεὸ παρακαλοῦσε.
- « Θεέ μου, νὰ βρῶ τὸν κύρη μου στ' ἀμπέλι νὰ κλαδεύει! »
Σὰ χριστιανὸς ποὺ τόλεγε, σὰν ἅγιος ἔξακούσται,
Κι' ἀπάντησε τὸν κύρη του ποὺ κλάδευε στ' ἀμπέλι.
- « Καλῶς τὰ κάνεις, γέροντα, τὸ τίνος εἶν' τ' ἀμπέλι; »
— « Τῆς ἐρημιᾶς, τῆς σκοτεινιάς, τοῦ γιοῦ μου τοῦ φευγάτου.
« Σήμερα τῆς καλίτσας του τῆς δίνουν ἄλλον ἄντρα,
« Ἐχτὲς ἐπῆραν τὰ προικιά καὶ σήμερα τὴ νύφη. »
- « Παρακαλῶ σε, γέροντα, ἀλήθεια νὰ μὲ δώσεις,
« Τάχα θὰ φτάσω στὴ χαρά, θὰ φτάσω καὶ στὸ γάμο; »
- « Ἄν ἔχεις μαῦρο γλήγορο στὸ σπίτι τοὺς προφταίνεις,
« Κι' ἂν εἶν' ὄκνὸς ὁ μαῦρος σου στὴν ἐκκλησιὰ τοὺς βρίσκεις. »
Δίνει βιτσιὰ τοῦ μαύρου του καὶ πάει σαράντα μίλλια,
Καὶ μεταδευτερόναι του καὶ πάει σαράντα-πέντε.
Στὴ στράτα ὅπου πήγαινε τὸ Θεὸ παρακαλοῦσε.
- « Θεέ μου, νὰ βρῶ τὴ μάννα μου στὸν κῆπο νὰ ποτίζει! »
Σὰ χριστιανὸς ποὺ τόλεγε, σὰν ἅγιος ἔξακούσται,
Κ' εὐρῆκε τὴ μανούλα του ποὺ πότιζε τὸν κῆπο.
- « Ὡρα καλή, γερόντισσα, τὸ τίνος εἶν' ὁ κῆπος; »
— « Τῆς ἐρημιᾶς, τῆς σκοτεινιάς, τοῦ γιοῦ μου τοῦ φευγάτου,
« Ποὺ σήμερα ἡ γυναίκα του θὰ πάρει ἄλλον ἄντρα,
« Ἐχτὲς ἐπῆραν τὰ προικιά καὶ σήμερα τὴ νύφη. »
- « Πές μου, νὰ ζῆς, γερόντισσα, φτάνω κ' ἐγὼ στὸ γάμο: »
— « Ἄν ἔχεις μαῦρο γλήγορο, στὸ σπίτι τοὺς προφταίνεις,
« Κι' ἂν εἶν' ὄκνὸς ὁ μαῦρος σου, στὴν ἐκκλησιὰ τοὺς βρίσκεις. »
Δίνει τοῦ μαύρου του βιτσιὰ, στὴ χώρα κατεβαίνει.
Ἐκεῖ σιμά, ἐκεῖ κοντὰ στὸ σπίτι του νὰ φτάσει,
Ὁ μαῦρος του γλιμίντρισε κ' ἡ κόρη ἀναστενάξει.
- « Τί ἔχεις, κόρη μ', καὶ θλίβεσαι καὶ βαριαναστενάξεις;
« Τὰ ρούχα σου δὲν εἶν' καλά, ἢ τὰ φλουριά σου λίγα; »
- « Φωτιά νὰ κάψ' τὰ ρούχα σου καὶ λάβρα τὰ φλουριά σου,
« Τί ὁ μαῦρος ποὺ γλιμίντρισε σὰν τοῦ καλοῦ μου μοιάζει. »
- « Ἄν εἶν' ὁ πρῶτος ἄντρας σου νὰ βγῶ νὰ τὸν σκοτώσω! »
— « Δὲν εἶν' ὁ πρῶτος ἄντρας μου νὰ βγεῖς νὰ τὸν σκοτώσεις,
« Μόν' εἶν' ὁ πρῶτος μου ἀδελφός, μου φέρνει τὰ προικιά μου. »
- « Ἄν εἶν' ὁ πρῶτος σου ἀδελφός, ἔβγα νὰ τὸν κερᾶσεις. »
Χρυσὸ ποτήρι ἄρπαξε νὰ βγεῖ νὰ τὸν κερᾶσει.
- « Δεξιὰ μου, στέκα, λυγερή, ξερβά μου πέρνα, κόρη ἢ
Τὸ μαῦρο του χαμήλωσε κ' ἡ κόρη ἀπάνω βρέθει.
Βγάζει καὶ τὸ χρυσὸ σπαθὶ καὶ τ' ἀργυρὸ μαχαίρι,
Δίνει τοῦ μαύρου του βιτσιὰ κ' ἐπῆρε χίλια μίλλια,
Μηδὲ τὸ μαῦρο του εἶδανε, μήτε τὸν κορνιαχτό του.
Ὅπου εἶχε μαῦρο γλήγορο, εἶδε τὸν κορνιαχτό του,
Κ' ὅπου εἶχε μαῦρο κ' εἶν' ὄκνός, μηδὲ τὸν κορνιαχτό του.

Ἀπὸ τὰ Τραγῳΐδια τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.
συλλογὴ τοῦ κ. Παλίτη.—σελ. 99.

ΣΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ ΤΙΣ ΟΞΥΕΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Πήγαμε περίπατο στον Ταξιάρχη, να δοῦμε ἀπὸ κεῖ τὸ ἡλιοβασίλεμα· εἶναι μιὰ πλατεία σ' ἓνα φρύδι τοῦ βουνοῦ, πάνω ἀπὸ τὸ Βόλο· ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Πορταριάς· τὸ μέρος εἶναι μαγικό, δεσπάζει τὸν κάμπο καὶ τὸν κόλπο τοῦ Βόλου, τὸ μάτι βλέπει, πέρα ἀπὸ τὸ Τρίκερι, τὸ Τραγοβοῦνι καὶ τὰ βουνὰ τῆς Εὐβοίας. Εἶναι ὁ περίπατος τῆς Πορταριάς, ὁ κόσμος μαζεύεται ἐκεῖ καὶ τρώγει λουκούμια.

Ἀπὸ κεῖ πηγαίνομε στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ γευματίσομε παρὲς ὀλόκληρη. Τὸ ξενοδοχεῖο κτισμένο πλάγι στὴν ἀγορὰ εἶναι κτῆμα τοῦ κ. Ἀθανασάκη· εἶναι ὁμορφο, καλοκτισμένο καὶ ἀπὸ πίσω βλέπει τὴ βαθειὰ χαράδρα ὅπου στὸ βάθος τρέχει τὸ Μεγαρέμα.

Ἄν καὶ μικρό, γιὰ 60 μόνο κρεβάτια, ἔχει ὅλες τὶς βολές, ὅλους τοὺς νεωτερισμοὺς ποὺ ζητοῦμε σήμερα ἀπὸ ξενοδοχεῖο πρώτης τάξης, ἐγκαταστάσεις ὑγιεινές τέλειες, λουτροὰ ἀφθονὰ μὲ τρεχάμενα ζεστά καὶ κρύα νερὰ σὲ κάθε πάτωμα, νιφτήρες καὶ τουαλέτα στὴν εἴσοδο, ἠλεκτρικὸ φῶς, τηλέφωνο, κ.τ.λ. Γιὰ τὴν καὶ ὁ Βόλος νὰ μὴν πάρει παράδειγμα τὸ πρότυπο αὐτὸ ξενοδοχεῖο, παρὰ δέχεται τοὺς ξένους στὸ σιχαμένο μπουντροῦμι ὅπου κατεβήκαμε.

Τὰ δωμάτια ὅλα παρμένα, δὲ μένει οὔτε κρεβάτι. Ἄλλωστε ἕπνο πολὺ δὲ θὰ χαρῶμαστε γιὰ τὴν 2 τὸ πρωῖ θὰ φεύγαμε συντροφιά ὀλόκληρη γιὰ τὸ Πλεσίδι, τὴν ψηλότερη κορυφὴ τοῦ Πήλιου, 1618 μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα προτείνομε νὰ κοιμηθοῦμε ὅπως ὅπως στὶς πολυθρόνες τοῦ σαλονιοῦ, ἀλλὰ ποὺ νὰ τ' ἀκούσουν οἱ φιλόξενοι Πηλιοῦτες! Ἔχομε δὲν ἔχομε μᾶς πᾶν σ' ἓνα φιλικὸ σπίτι, ἀκατοίχητο αὐτὴ τὴ στιγμή καὶ μᾶς τὸ δίνουν ὀλόκληρα, μᾶζι κ' ἓνα προθυμὸ δουλᾶκι νὰ μᾶς περιποιηθεῖ.

Ἦταν ὁμορφη νύχτα μὲ φεγγάρι σχεδὸν γεμάτο πιά τὸ πανταχοῦ παρὸν νερὸ τῆς Πορταριάς κυλοῦσε μουρμουρίζοντας στὸ καλντερίμι τοῦ δρόμου, ἡ ἡσυχία ἐκείνης τῆς ὥρας ἦταν μαγεῖα. Μὲς στὶς κάμαρες ἡ ζέστη ἦταν δυσάρεστη· βγάλαμε ἔξω τὶς καρέκλες μας καὶ καθήσαμε νὰ περιμένομε τὰ μουλάρια, ποὺ θὰ ἔρχονταν στὴν προσδιωρισμένη ὥρα.

Ἐξαφνα ἀκούονται στὸ δρόμο βήματα πολλὰ, γέλοια καὶ ὁμιλίες· εἶναι μιὰ ομάδα Προσκόπων ποὺ ἀνεβαίνουν στὸ Πήλιο. Μὰ πάνω ἀπὸ τὶς κουβέντες καὶ τὰ γέλοια ἀνε-

βαίνει δυνατὸ καὶ προστακτικὸ τὸ ψιθύρισμα τοῦ ἀρχηγοῦ.

— «Ἡσυχία παιδιὰ, μὴ φωνάζεται ἔτσι! Κοιμᾶται ὁ κόσμος τέτοια ὥρα...»

Εὐθύς σβήνουν φωνές καὶ γέλοια, ἀκόμα καὶ τὸ ποδοβολητὸ βουβαίνεται, καὶ περνοῦν οἱ Πρόσκοποι, σιωπηλοὶ καὶ πειθαρχικοί.

Ἡ σιωπὴ εἶναι βαθειά, μόνο τὸ νερὸ τρέχει μονότονα ἢ κουβέντα μᾶς λίγο λίγο ἀραιώνει, μᾶς μισοπαίρνει ὁ ὕπνος στὶς καρέκλες μας, ὅταν παρουσιάζεται τὸ δουλᾶκι, χτενισμένο, τυποδεμένο, μὲ τὴν ἄσπρη μπροστέλα του, καὶ μᾶς εἰδοποιεῖ πὼς τὸ πρόγευμα εἶναι ἔτοιμο.

Τί δὲ μᾶς ἔχει προετοιμάσει ἡ Πηλιοῦρική φιλοξενία! Καφέ, αὐγά, ψωμὶ σπιτικὸ ἔξαισιο, βούτυρο, γλυκὸ, τσουρέκι, ὅτι μποροῦσε νὰ φανταστεῖ ἡ καλύτερη νοικοκυρὰ τὸ βρήκαμε στρωμένο ἔτοιμο στὸ τραπέζι, ὅπως στὰ παραμῦθια.

Τῶν ζώων τὸ ποδοβολικὸ μᾶς ἀναγγέλλει πὼς ἦλθε ἡ ὥρα τῶντι ὅλη ἡ συντροφιά καταφθάνει, ἄλλοι ἀνεβασμένοι κιόλα στὰ σαμάρια, ἄλλοι πεζῇ. Ὁ στενὸς δρομάκος σχεδὸν δὲ φωτίζεται ἀπὸ τὸ φεγγάρι, καὶ οἱ λυγνοὶ μαυροφορεμένοι ἀγωγιάτες, τὰ ψιθυρίσματα τῶν συντρόφων μᾶς ποὺ χαμηλόνουν τὴ φωνὴ μὴν ξυπνύσουν τὴ γειτονιά, τὰ ἀραδιασμένα σαμαρωμένα ζῶα, ποὺ περιμένουν τὸ γνωστὸ φώναγμα τοῦ ἀγωγιάτη γιὰ νὰ ξεκινήσουν, ὅλη ἡ σκιηνὴ ἔχει κάτι μυστηριώδες ποὺ μᾶς ἐπιηρεάζει ὅλους.

— «Μοιάζομε συμμορία ληστῶν», ψιθυρίζει ὁ Κωστής, «πάμε νὰ πάρομε τὰ βουνά...»

— «Ἔχετε ἐπανωφόρια;» μᾶς ρωτᾷ ὁ φίλος μας ὁ βουλευτὴς ποὺ διευθύνει τὴν ἐκδρομὴ·

— «Ἐπανωφόρια; Μ' αὐτὴ τὴ ζέστη;»

— «Ἐκεῖ ἀπάνω θὰ ξεπαγώσετε!»

Ἄπελπισία! Οἱ μισοὶ ἀπὸ μᾶς ἔχομε λαφροὰ καλοκαιρινὰ ἐπανωφόρια, ἄλλοι πάλι οὔτε αὐτό!

— «Εὐτυχῶς μᾶς πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦ πὼς δὲ φαντάζεστε τί εἶναι τὸ Πλεσίδι», μᾶς λέγει γελώντας ὁ ἀρχηγός μας. Καὶ στὸ σαμάρι καθενὸς ἀπλῶνει ἀπὸ ἓνα καὶ δύο χοντρά σκεπάσματα.

— «Ἐμπρὸς τώρα δρόμο.»

Καὶ ἀράδ' ἀράδα, σιωπηλὰ παίνομε τὸν ἀνήφορο στὸ γλυστερὸ καλντερίμι τοῦ δρόμου.

Σὲ λίγο ἀφήνομε πίσω τὸ χωριό, περ-
νοῦμε ἀπὸ τὸ δάσος μὲ τὶς κασιανιές, τοὺς
πλατάνους καὶ τὶς μουριές καὶ βγαίνομε στὴ
γυμνὴ πλαγιά.

Πηγαίνομε σιωπηλά, ἄλλος σὲ μουλάρι
ἄλλος σὲ ἄλογο· οἱ ἀγωγιάτες φοροῦν τὴν
Πηλιορίτικη φορεσιά σὰν τοῦ Δημήτρη
Βλαχούτσου ποὺ μᾶς εἶχε ψήσει τὸ ἀρνί·
ὁμορφο εἶναι τὸ σουλούπι τους μὲ τὸ φῶς
τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ τοὺς δείχνει σὰν πιὸ
ψηλοὺς, σκιᾶς μαῦρες εὐκίνητες καὶ λαφρεῖς.

Μπροστὰ προχωρεῖ μιὰ κοπέλα καὶ πλάγι
τῆς περπατᾷ ἕνας ἀγωγιάτης λιγνός, ποὺ
στέκει σὰ λαμπάδα τοῦ κουβεντιάζει ἢ
κοπέλα καὶ αὐτὸς τῆς λέγει μὲ τὴν Πηλιο-
ρίτικη προφορὰ του πὼς εἶναι ἐξήντα δυὸ
χρονῶν.

Ἡ κοπέλα ἀπορεῖ πὼς στὴν ἡλικία του
ν' ἀνεβαίνει πεζῇ.

— «Ἄμ' πῶς;» τῆς λέγει, «Καθ' ἑμέ-
δὲν πγαίμ' γιὰ τ' ἔξυλα;»

Τὸ φεγγάρι φωτίζει ἴσα ἴσα τὸ κεφάλι
του, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο φέσι, στὰ
μελίγκια, γυαλιζοῦν ἀσημένια τὰ μαλλιά του·
τὸ πρόσωπο δὲ φαίνεται μὲ βῆμα τακτικὸ
καὶ ἀργὸ ἀνεβαίνει μὲς στὶς πέτρες, ἴσιος
σὰν παλιχαράκι, γερός, ὄλο νεῦρο.

Τὸ ἀνέβασμα μακρὸν καὶ σιωπηλὸ ἀνάμεσα
στὶς πέτρες, στὰ χώματα καὶ στὴ σκόνῃ
ξεραῖλα φοβερή.

— «Ἄλλοτε ἦταν ὄλο δασωμένο τὸ βουνό»,
μᾶς λέγει ὁ βουλευτής, «θυμοῦμαι ἀκόμα
στὰ παιδικὰ μου χρόνια δάση ἐδῶ.»

Κλαίει ἡ ψυχὴ μας καὶ μοιρολογεῖ τὰ
ῥοαῖα δέντρα τῆς Ἑλλάδας μας, ποὺ κατα-
στρέφονται καὶ χάνονται κάθε μέρα· κρῖμα
στὶς ὄξυες καὶ στὰ κέδρα, στὶς βάλανιδιές
καὶ τοὺς πλατάνους ποὺ σκέπαζαν ὅλην τὴν
πλαγιά, ἐνῶ τώρα ἀνεβαίνομε πνιγμένοι στὴ
σκόνῃ ποὺ σηκόνουν οἱ ἐμπροστινοὶ μας σύν-
τροφοι.

Ἡ ἀτμοσφαῖρα ὡς τόσο, ὅσο πᾶμε δρο-
σίζει· κάνει σχεδὸν κρύο. Σὲ κάθε γύρισμα
τοῦ δρόμου ποὺ ἀνεβαίνει σὰν κορδέλα
βλέπομε καὶ πιὸ μακρὰ τὴ θάλασσα καὶ τὰ
βουγά. Τὸ φεγγάρι, εἰσιμο πιά νὰ βασιλέψει
πίσω ἀπὸ τὸ Τρόικρι, μοιάζει νὰ ξεσκιαλώ-
θηκε καὶ νὰ ἔπεσε ἀνάσκελα. Κάποιος πα-
ρατηρεῖ πὼς ποτὲ ἀκόμα δὲν εἶχε δεῖ τὸ
πρόσωπο τῆς σελήνης τόσο πλαγιασμένο.

— «Πᾶει νὰ κρυθεῖ» λέγει ἡσυχᾶ ὁ ἀγω-
γιάτης. «Καὶ σὺ δὲν πλαγιαίξῃς σὰν πᾶς νὰ
κρυθεῖς;»

Τὸ κρύο ἄρχισε νὰ τσοῦζει ὁ καθένας
μας τυλίγεται σὲ ὅποιο σκέπασμα βρῖσκει
στὸ σαμάρι του. Ἐχει περισσότερα ἀντρίκια
ἐπανωφόρια παρὰ γυναίκια, καὶ στὴ συν-

τροφία μας εἶναι περισσότερες γυναῖκες
ἀπὸ ἄντρες. Τὶ νὰ γίνε; Ὁ καθένας μας
βάζει ὅτι τύχει καὶ περισσεύουν ἀκόμα ἐπι-
νωφόρια καὶ κουβέρτες ποὺ θὰ χρειοστοῦν
στὴν κορυφή.

Ἀπὸ τὴν Πορταριά στὸ Πλεσίδι εἶναι
δυὸ ὥρες· ἡ πρώτη μὲς στὴ σκόνῃ καὶ τὴν
ξεραῖλα ἦταν μονότονη καὶ δυσάρεστη· ἀπὸ
κεῖ ὅμως καὶ πέρα μπήκαμε σὲ δάση ἀπὸ
ὄξυες ποὺ σκεπάζουν ὄλο τὸ πάνω μέρος
τοῦ Πήλιου. Περνούσαμε μέσα ἀπὸ δέντρα
χαμηλά μὰ φροντωμένα, τόσο πυκνά ποὺ
ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ σαμάρι ἀναγκαζόμαστε
σὲ πολλὰ μέρη μὲ τὰ χέρια νὰ χωρίζομε τὰ
κλαδιὰ γιὰ νὰ περάσομε.

— «Γιὰ δς ρμάτσο!» λέει μὲ καμάρι ἕνας
ἀγωγιάτης σὲ μιὰν ἀμαζόνα ποὺ ἰδιαίτερα
φρόντιζε.

Ἐκείνη τὸν νοστιμεῖθῃκε.

— «Τί λὲς ρομάντσο;» τὸν ρώτησε.

— «Ἐ, νά, δάσος, δέντρ' πυκνά, ξέρ' γώ...
ρομάντσο!»

Ἔτσι ἐξηγοῦσε τὸ θαυμασμό του ὁ βου-
νήσιος ἀγωγιάτης.

Πᾶμε, πᾶμε, μὰ οἱ ὄξυες ὄλο μικρού-
τοικῆς μένουν, καταπραΐνες, πυκνῆς μὲ τρυ-
φερὰ κλαδιὰ νέων δέντρων.

Ρωτοῦμε γιὰτὶ δὲ μεγαλόνουν ἐδῶ οἱ
ὄξυες;

— «Μγαλόνν, γίννται θερία ὡς κεῖ πᾶν»,
μᾶς ἀπαντᾷ ὁ γέρο-ἀγωγιάτης, «μὴ βλέπῃς
τὰ δεντρολάγκια φτὰ εἶν κνούργια.»

— «Τί γίννταν λοιπὸν τὰ μεγάλα;»

— «Τὰ κόψν καὶ τ' κάψν γιὰ κάρβου.»

Κάποιος βγάζει τὶς φωνές.

— «Ποιὸς τ' ἀκοψε; Δὲν τὸν κρεμάσανε
τὸν κακοῦργο;»

— «Πῶς ν' τὸν κρεμάσν;» κάνει ἀτάραχη
ὁ ἀγωγιάτης· «τὰ κᾶν κάρβου.»

— «Κάρβουνο νὰ γίνε αὐτὸς ποὺ τ' ἀκοψε»
φωνάζει ὁ θυμωμένος σύντροφός μας.

— «Τί ν' κᾶνς;» λέγει φιλοσοφικὰ ὁ ἀγω-
γιάτης, «κόσμος εἶν' φτός, πῶς νὰ ζήσ' χρεῖς
κάρβν;»

— «Ἄς παγώσει!»

Καὶ ὅμως ὁ ἀγωγιάτης ἔχει δίκαιο ὅσο
καὶ ὁ σύντροφός μας· κόσμος εἶναι αὐτός,
θὰ χρειαστεῖ κάρβουνα καὶ θὰ κόψει ἔξυλα.
Σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου τὰ δάση χρη-
σιμεύουν στὸν ἄνθρωπο γιὰ ξυλεία καὶ γιὰ
κάρβουνα· μόνο ποὺ σ' ἄλλα μέρη κόβονται
τὰ δέντρα καὶ ξαναφυτεύονται συστηματικὰ,
ἐνῶ ὡς τώρα σὲ μᾶς καμιά διοργάνωση δι-
ασική δὲν ὑπῆρχε, ἄνθρώπους εἰδικούς δὲν
εἶχαμε, ἐκεῖνοι ποὺ ἐκμεταλλεύονταν τὰ
δάση ἀσυνείδητοι κατεργάρηδες, ἔπαιρναν
ἄδεια γιὰ δέκα καὶ κατὰστρεφαν χίλια.

Παράδειγμα και ὁ Παρνασσὸς ποῦ ἦταν τὸ πιὸ δασωμένο βουνό μας, τὸ πιὸ πλούσιο ἀπὸ λουλούδια, ἔνεκα τῶν πολλῶν δέντρων ποῦ κρατοῦσαν καὶ πολλὰ νερά, καὶ ποῦ πάγει νὰ καταστραφεῖ· τὰ δύο τρίτα του ἔχουν ξεγυμνωθεῖ κιόλα. Στὰ δὺ τρίτα τελευταία χρόνια κἀτι ἄρχισε νὰ γίνεται μερικοὶ φίλοι τοῦ δέντρου ἄρχισαν νὰ ξεκουνιοῦνται. Μὰ χροιάζεται καιρὸς ὡς ποῦ νὰ διοργανωθεῖ ἡ προστασία νῶν δασῶν. Ὡς τόσο πύσι δάση ἀκόμα θὰ χαθοῦν, καὶ πόσι χωριά θὰ καταστραφοῦν;

Γιατὶ τὸ κυκὸ εἶναι πολλαπλό. Ἐκτὸς τῆς ὁμορφιάς καὶ τοῦ πλούτου ποῦ δίνει στὸν τόπο, τὸ δάσος ὅσο ὑπάρχει κρατεῖ τὰ νερά τῆς βροχῆς ποῦ μένουν στὸ χῶμα, περνοῦν σιγὰ σιγὰ μὲς στὰ στρώματα τῆς γῆς βρῶσκουν φλέβες μὲς στὸ βράχο ἐνόνονται ὅλα μαζί καὶ σχηματίζουν πηγές ποῦ βγαίνουν ἕστερα παρακάτω καὶ ποτίζουν στρέμματα.

Μιάς ὅμως καὶ καταστραφεῖ τὸ δάσος, τὰ νερά κυλοῦν καὶ φεύγουν, σέρνοντας μαζί τὰ χῶματα, ξεγυμνῶνουν τὸ βουνὸ ποῦ μένει βράχος ξερὸς, στερεοῦν οἱ πηγές, χάνεται ἡ καλλιέργεια, καὶ στὴν πρώτη δυνατὴ βροχὴ κατεβαίνουν, χείμαρρος, τὰ νερά.

Ἀλοῖμονο τότε στὸ χωριουδάκι ποῦ βρεθεῖ στὸ δρόμο του ἀπάνω! Γεννήματα, κτήνη, σπῖτια, ὅλα τὰ παίρνει καλὰ σὰ δὲν πάρει καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἔτσι, ἂν δὲν ἦταν τὰ δάση τῆς κορυφῆς τοῦ Πήλιου, ποῦ ἀπὸ μέσα τους περνούσαμε αὐτὴν τὴν ὥρα, οὔτε ἡ Πορταριά θὰ χείρουνταν τὸ νερὸ ποῦ κατεβαίνει στὸ Μεγαρέμα καὶ κινεῖ ηλεκτρικὲς μηχανές καὶ μύλους, οὔτε θὰ ἦταν πιά ἡ Μακρυνίτσα τὸ ὀλοπράσινο λαμπρὸ περιβόλι, ποῦ φαίνεται ἀπὸ μακριά, οὔτε θὰ ἔβγαζαν τὰ Λεχώνια τὰ ὀνομαστά τους ὄπωρικά, οὔτε θὰ χείρουνταν οἱ κάτοικοι τῆς ἀνατολικῆς πλαγιάς τὰ πλούτη ποῦ τοὺς δίνουν οἱ μοναδικοὶ τους ἐλαιῶνες καὶ τ' ἀμπέλια καὶ τὰ λαμπρά τους περιβόλια γιατί τὸ ἔδαφος ἐκεῖ εἶναι πολὺ κατηφορικὸ καὶ μόνο τὰ πυκνὰ δάση ἀπὸ ἔξινές, πλατάνους καὶ καστανιές ποῦ σκεπάζουν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω τὸ βουνὸ βαστοῦν τὰ νερά, τ' ἀπορροφοῦν καὶ προστατεύουν τὶς μουριές τους, τὶς κερασιές, δαιμσκηγιές, ἀγλαδιές, κυδωνιές, μηλιές, ροδακινιές, πορτοκαλιές νεραντζιές κ.τ.λ. ποῦ κάνουν τὸν πλοῦτο καὶ τὴν ὁμορφιά τῆς Ζαγοράς, τῆς Μικροηράκης, τῶν Τσαγγαράδων καὶ ἄλλων, ποῦ εἶναι ὅλα χωρὶά ὀρειώτατα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα τῆς Ἑλλάδας.

(ἔχει συνέχεια)

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΤΟ ΣΟΥΛΙ

ΤΟ ΣΟΥΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟ

— Ἄντρα, ὁ γιός μας πιά μεγάλωσε· τρέχει στὰ δεκαπέντε. Κ' εἶν' ἀπόφραστος. Διψᾷ στὸν πόλεμο νάρθη. Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ μοῦ κλαίγεται τὸ παλικᾶρι μου. Μπροστά σου, ἀπὸ ντροπῆ, κρατιέται καὶ σπαίνει. Ὅμως κάθε φορὰ ποῦ ξεκινᾷς, αὐτὸ σπαράζει. Καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά μου καὶ δέρνεται, σὰ νὰ βυζιῖνη ἀκόμα καὶ σὰ νὰ τοῦ ἀρνιῶμαι τὸ βυζί. Καὶ φοβερῖζει νὰ κλέψη τὸ καριοφίλι τοῦ παππού του, τ' ἄγγιχτο, κατὰ τὸ λόγο σου, ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ τὸν ἔφαγε τὸ βόλι τὸ πικρό, καὶ κείνον. Καὶ θὰ πάη μοναχὸς του νὰ κάμη μὲ τοὺς Τούρκους πόλεμο. Κι ὁ φόβος ὁ δικός σου μοναχὰ τονὲ τρομάζει ἄλλιῶς, ποιὸς ξέρει τί θ' ἀποκοτοῦσε. Χάρη θὰ σοῦ τὸ γνωρίζω κ' ἐγώ, κ' αὐτὸς θὰ εἶναι ὑποταγμένος σου, καὶ δὲ θὰ σὲ βαρύνη. Στὴ θέλησή σου θὰ εἶναι πρόθυμος, σὰ σκλάβος σου. Ἔτσι μοναχὰ θὰ γλιτώσω ἀπὸ τὶς κλάψες του. Πάγ' τονε μαζί σου!

Ἡ μάνα, ἡ ἀμαζόνα, βλέπει τὸ γέρο της παρακαλεστικά. Καὶ κάποτε διανεύει πονηρὰ τοῦ γιου τῆς αὐτὸς σκυμμένο τὸ κεφάλι του κρατεῖ. Καὶ κρύβει τὴν παρθενικὴ τὴν ταραχὴ του ἀπ' τὴ ματιὰ τοῦ γέρου, ποῦ αὐστηρὰ τονὲ θωρεῖ καὶ δὲ μιλάει.

Καὶ τὴν αὐγὴ τὸ παλικᾶρι τ' ἄγουρο, μὲ τὸ ντουφέκι τὸ βαρὺ στὸν ὦμο, μὲ τ' ἀλαφρὸ τὸ πάτημα, μὲ τὸ χαρούμενο τὸ καρδιοχτύπι καὶ μὲ τὸ φτερούγιασμα τοῦ νοῦ, ἀκολουθεῖ τὸ γέρο τὸν πολεμιστὴ καὶ τὸν πολῦπειρο. Κι ὁ πόλεμος ἀρχίζει. Καὶ τ' ἄγριο τὸ φαράγγι τὸν ἀντιλαλεῖ.

Ὁ γέρος τώρα δίνει ὅλο τὸ νοῦ του στὸ παιδί, καὶ λησιμονεῖ τὸν πόλεμο. Καὶ μιλεῖ στὸ παλικᾶρι τ' ἄπηχτο καὶ τ' ὀδηγᾷ.

— Ἐδῶ, τοῦ λέει, ποῦ σ' ἔφερα, δὲ θέλω νὰ καμαρώσω τὴν παλικαριά σου. Δεῖξε τὴν ἄμα ἔρθη ἡ ὥρα σου. Ὅμως ἀψὺς μοῦ φαίνεσαι. Τὸ αἶμα σου δὲν κρύβεται· κρατᾷ ἀπὸ πηγὴ τρελή—τώρα θ' ἀκοῦς! Νὰ τὸ κοτρώνι. Κρύβε τὰ ζερβά σου. Ὁ δέξιός ὁ ἀγκωνάς σου μὴν ξεπροβάλλη! Τὸ ντουφέκι ἔτσι δὲν τὸ κρατοῦν—νὰ, ἔτσι! Καὶ δὲ δίνουν πρόσωπο γιομάτο στὸ σημάδεμα. Ὁ Ἄρβανίτης ἐκεῖ παραφυλάει. Καὶ σοῦ παίρνει καὶ τὴν τρηχά σου—σκῦφε ἀκόμα, παλαβέ! Αὐτὸς τὸ μάτι σου! Ἀγρίκησες; Ἄδειο ἀκόμα τὸ ντουφέκι σου; Κι ὀρθὸς ὁ λύκος του; Χαρά στον τὸν ὄχτρο σου ἀντίκρυ, ποῦ σὲ σκιάζεται! Ἔτοιμος; Τὸ νοῦ σου!

“Ομως τοῦ κάκου οἱ πατρικῆς οἱ συμβουλές! Παράφορο τὸ Σουλιωτόπουλο, μὲ τὸ πρῶτο κίνημά του, πρὶν ἀκόμα ρίξει τὴν πρώτην ντουφεκιά, δείχνει τὸ πρόσωπο ἄσκεπο στὸν Ἀρβανίτη. Καὶ δέχεται τὸ βόλι στὸ μεσοφρεδο.

Η ΣΟΥΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

Στῆς μάχης τὸν καπνὸ, ποῦ πνίγει τὸ λαγκάδι, ὁ Σουλιώτης ὄλα τᾶχει λησμονήσει, πείνα καὶ δίψα. Καὶ τὸ Σούλι πέφτει ξέμακρη, καὶ σὰ λησμονημένο εἶναι καὶ κείνο, τ' ἀχαρο.

Καὶ κεῖ ποῦ πολεμάει τὸ πολικάρι, ἀγκύκαντο, μέρα καὶ νύχτα, ἀκούει μιὰ γνώριμη φωνή, ποῦ τὸν ξυπνάει. Λοιπὸν τὸ Σούλι δὲ χάθηκε, καὶ ζῆ; Κ' ἦταν ἡ Λάμπη, ἡ ἀδερφή τοῦ νιοῦ.

— Τί καλὰ μοῦ φέρνεις, ὦρῃ Λάμπη;

— Ζεστή κουλούρα, ὦρ' ἀδερφέ, ποῦ σοῦ τὴ ζύμωσα μὲ τὰ χαράκια μου, κ' ἡ μάνα τὴν ἔψησε στὴν ἀθρακιά, μονάχη. “Ελα νὰ φᾶς μιὰ ψίχα, καὶ νὰ ξαποστάσης.

— Δὲ μπορῶ, καημένη, νὰ παρατήσω τὸ ντουφέκι...

— Αὐτὸ εἶν' ἡ συλλογὴ σου, Νάση; “Ἐρχομαι γὰρ καὶ σοῦ κρατῶ τὸν τόπο σου... Νά, σοῦστρωσα! Καὶ δός μου τὸ ντουφέκι.

Χαμογελάει ὁ ἀδερφός, ὁ καπνισμένος. Καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ μάλιστα τὴν κορασιά πῶς πιάνουν τὸ ντουφέκι. Ὁ πόλεμος βαστοῦσε πάντα. Μὲ χέρι σταθερὸ γιόμιζε κείνη καὶ σημάδευε. Κι ὁ ἀδερφός της παραπέρα ἔτρωγε ἡσυχο, καὶ μοναχὰ τὴν πείνα του ἄκουγε τὴ θιερισμένη μέσα του.

Κι' ὁ πόλεμος βαστοῦσε. Καὶ κεῖ ἕνα βόλι ἦρθε καὶ πέτυχε κατὰστηθα τὴν κορασιά. Κι' αὐτὴ ἔκανε καρδιά καὶ δὲ μιλοῦσε. Τὸ αἷμα πλημμύριζε τὸν κόρφο της. Ἡ Λάμπη σημάδευε καὶ ντουφεκοῦσε.

— “Εφαγε, Νάση;

— Κοντεύω, ἀκόμα λίγο, Λάμπη.

Ἡ κόρη ξαναρώτησε δεύτερα καὶ τρίτα. Καὶ τότε μ' ἕνα πήδημα τὸ πολικάρι βρέθηκε κοντὰ της. “Αρπαξε τὸ ντουφέκι, κι' ἡσυχο καθὼς εἶχε τραβηχτῆ, ξανόρχιζε τὸν πόλεμο.

Ἀμίλητη ἡ Σουλιωτοπούλα πῆγε παραπίσω κ' ἔπεσε.

Κι' ὁ πόλεμος βαστοῦσε.

Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΧΗΓΟΥΣ ΜΑΣ

Κατερίνη, 7 Ἰανουαρίου 1916

Πέρασαν τριάντισιν χρόνια ἀφότου αἱ ἑλληνικαὶ Μεραρχίαι τρέχουσαι ποῖα νὰ προλάβῃ τὴν ἄλλην εἰς δροῶσιν καὶ αὐτοθυσίαν, ἔξορμήσασιν μὲ μεγάλην ὀρμὴν ἀπὸ τὴν παλιὰ ὀρθοεικὴ γραμμὴ, ποῦ μᾶς ἐπέεζε βαρυνὰ στὰ στήθη, σὰν ἀπαίσιον, χονδροκαμωμένο γόνατο ἀγρίου πολεμιστοῦ, καὶ μιὰ ὠραία καὶ ὀμορφοκαμωμένη πόλη, μεγάλη γιὰ τὴν μικρὰ μᾶς τὴν Πατρίδα, παραμένει ἀκόμη ἀγνωστὴ, ὄχι μόνον εἰς τὸ κοινόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πλεῖστον τῶν πολεμιστῶν ποῦ τὴν ἠλευθέρωσαν. Εἶνε ἡ Κατερίνη, περὶ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας τρώγονται οἱ διάφοροι φιλολογοῦντες, γιὰτὶ ἄλλοι μὲν τὴν θέλουσι Αἰκατερίνην, ἄλλοι Κατερίνην, ἐνῶ μερικοὶ κουραμπιέδες τῶν ἄλλων πολέμων ποῦ τοὺς ἔπιασε φέτος ἡ τσιμπίδα τὴν ὀνομάζουσι Καίτην, καὶ ἕνας στρατιώτης μᾶς, ἀμύξας στὸν Πειραιᾶ, τὴν λέγει Ρινάρα του.

Κοντὰ στὰ παλιὰ μᾶς σύνορα, εἶδε νὰ περᾶ μὲ ἠλεκτρικὴν ταχύτητα τὸ μόνον τμήμα τοῦ στρατοῦ μᾶς ποῦ πέρασεν ἀπ' ἐδῶ, τὴν 7ην Μεραρχίαν. Καὶ ὡς μόνην μὲν ἀνάμνησιν ἔχει τὸν θάνατον τοῦ ἀντι-

συνταγματάρχου Σβορώνου, ἐπισυμβάντὰ χέρις εἰς τὴν ἀνανδρείαν μερικῶν Τούρκων, οἵτινες παρὰ τὴν στρατιωτικὴν ἀξιοπρέπειαν ἔδολοφόνησαν τὸν ἀντὶ τῆς ἀξιοματικῶν, ὡς δεῖγμα δὲ τῆς Ἑλληνικῆς κατοχῆς ὀλίγους χωροφύλακας. “Ἐμειναν ὡς πρὸς τ' ἄλλιε χρημμένοι μέσα στὴν ἡσυχίαν ποῦ τοὺς χωροκηρῆζει, οἱ κάτοικοι τῆς Κατερίνης, δῶρον ἔξαγορασθῆν μὲ πέντε ἔξ κανονίεσ, σὰν τόσα ἄλλα σπουδαῖα μέρη στὴν Νέα μᾶς Ἑλλάδα, ποῦ δὲν μπορέσαμε ἀκόμη νὰ γνωρίσουμε, πολὺ δὲ περισσότερον νὰ καρπωθοῦμε τῶν καλλονῶν καὶ πλεονεκτημάτων.

Ἐδῶ κατοικοῦν Κουτσοβλάχοι. Ἕλληνες τὸ αἶσθημα, Ἕλληνες τὴν κατατομὴν, Ἕλληνας τὴν καταγωγὴν ὀμιλοῦν μιὰ γλῶσσα κράμα Ἑλληνικῆς, Ἰταλικῆς, Ἀλβανικῆς καὶ Τουρκικῆς. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὴν ἐπίδρασιν ποῦ ἔχει ἕνας κατακτητὴς ἐπὶ τῶν δούλων του. Ἔτσι ἔμειναν μερικὰ ἔχνη ξένων ἐθνῶν στοὺς μακαρίτηδες τοὺς παπποῦδες μᾶς, ἀναγόμενα μέχρι τῆς ἐποχῆς ποῦ ἦλθαν στὴν Πατρίδα μᾶς οἱ Ρωμαῖοι. Ἐν τούτοις, ἀπάνω στὴς κορυφογραμμὲς τῆς Πίνδου, τοῦ

Ὁλίμπου καὶ τῶν Καμβουνίων παρέμειναν γνήσιοι Ἕλληνες, παρὰ τὴν γαργαλιστικὴν προπαγανδιστικὴν ἐργασίαν ξένου ἔθνους, κατὰ τὴν ἐποχὴν ποῦ καθένας ξυλεύεται ἀπὸ τὴν βαλανιδιά ἢ ὅποια πέφτει.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον οἱ ἐνιόπιοι εἶνε καὶ πρόσφυγες, καὶ εἶναι ἓνα σωρό. Τὸ τούρκικο μαχαίρι, τὸ γιαταγάνι τὸ ἀπαίσιον, ποῦ σὲ βασανίζει καὶ σὲ σφάζει, ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ὑπάρχει θρασὺ, φοβερὸν, κακοῦργον. Τρέμουν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ γιαταγάνι αὐτὸ περισσότερο ἀδελφοί μας παρ' ὅσοι εἴμαστε ἐλεύθεροι, καὶ κυλίσονται στὸ αἷμα τὰ κεφάλια τους, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ τὰ χεῖλη σπασμωδικῶς κινούμενα, ἐνῶ τὰ κορμιά τους ξαλλώνονται στοὺς δρόμους καὶ στῆς πλαγιᾶς καὶ τὰ τρωῶν' οἱ λύκοι καὶ τὰ κοράκια. Φεύγουν ἀπὸ τὰ σπίτια τους γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ λεπίδι τοῦ ἀνάνδρου ἐχθροῦ καὶ ἀφήνουν ὅ,τι ἔχουν ἢ δὲν ἔχουν εἰς τὰ χεῖρα τῶν ληστῶν καὶ τῶν κακοῦργων. Τί θὰ πάρη κανεὶς καὶ τί θ' ἀφήσῃ ἀπὸ τὰ κτήματά του, τὰ ζῶα του, τὰ σπίτια του, τὸ μαγαζὶ του, ὅταν φεύγῃ ἔξαφνα καὶ βιαστικῶς; Τί θὰ φορτωθῇ αὐτὸς, τί ἢ γυναικίκα του, τί τὸ γαῖδουράκι του; Μόνον τὴ δυστυχία πέρνει μαζί του γιὰ νὰ ζήσῃ μιὰ ξερριζωμένη ζωή...

Πέρασαν τὰ Χριστούγεννα καὶ γιὰ πρώτη φορὰ, ἕστερ' ἀπὸ 500 χρόνια, τὰ κορίτσια τῶν χωριῶν στήνουν χορὸ ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια τους, στῆς πλατεῖες τῶν ἐκκλησιῶν μαζί μὲ τοὺς γονεῖς των, τοὺς ἀδελφούς των, ξένους κ' ἀγνώριστους λεβέντες. Κί' ὅλες μὲ τὰ γιορτινὰ στὸ λαιμὸ, μὲ τὰ γιορτινὰ τους ροῦχα, μὲ τὰ μάτια χαμηλά καὶ τὴν αἰδῶ, ποῦ ζωγραφίζεται ἐπὶ τὰ μάγουλα τῆς χωριατοπούλας, χορεύουν ρυθμικῶς, μὲ τὸν κλαυθμηρὸν ὅμως καὶ μονότονον σκοπὸν, τὸν σκοπὸν ποῦ κρύβει τὸν πόνον καὶ τὸ παράπονον. Ἡ χαρὰ εἶναι κρυμμένη βαθειά· δὲν ἐξωτερικεύεται· ὑπάρχει κάποια ἀμφιβολία ἀκόμη...

Ἐνας γέρον-λύκος, τὸ δεξιὸ χεῖρ ἄλλοτε τοῦ καπετάν-Μαλέα, σέρνει τὸ χορὸ ἀκολουθοῦν τρία λεβεντόπαιδα καὶ 32 κορίτσια.

— Μπρὸς, μωρὸ κορίτσια, πέστε μ' ἓνα τραγοῦδι, φωνάζει ὁ Μπαρμπα-Στέργιος.

*Πίντι μωρὸ πινιτὶ παιδιὰ βαρέθηκαν
τὰ πίντ' ἀράδα-ἀράδα Σαρακατσιάνα μου.*

Ἦτο τὸ τραγοῦδι ποῦ ἄρχισαν τὰ κορίτσια, ἀφιερωμένο σὲ πέντε παλληκάρια, τὰ ὅποια ἐτουφεκίσθησαν 3 ἡμέρας πρὸ τῆς καταλήψεως τῆς Κατερίνης, ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ. Ἡ δὲ Σαρακατσιάνα ἦτο κάποια

ὁμορφοκοπέλλα ἀπὸ κείνες τὶς ἀντρογυναῖκες τῶν Σαρακατσιανῶν οἱ ὅποιοι ζοῦν βίον νομαδικόν, σκορπισμένοι σ' ὅλα τὰ βουνὰ τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου καὶ τῆς Μικρασίας, διατηρήσαντες τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν Ἑλληνικὴν φουστανέλλα, τὸ Ἑλληνικὸν αἶσθημα, τὴν Ἑλληνικὴν λεβεντιά καὶ πνευματικὴ ἀνεξαρτησία, ὑψηλὰ ἀμιγῆ, ἀνεπηρέαστον, ἀλώβητον διὰ μέσου τόσων αἰώνων, διὰ μέσου τόσων βαρβάρων λαῶν ἐπιδρομέων.

Χθὲς ἦταν Θεοφάνεια. Ἡ θάλασσα εἶναι μακρὰ γιὰ νὰ γιορτασθῇ ἐκεῖ ἢ πειὸ μεγαλοπρεπῆς καὶ πειὸ φανταστικῆς γιορτῆ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Λοιπὸν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως, εἰς τὸ κέντρον· δὲν χωρεῖ ἐκκλησιά, οὔτε προαύλιον τῆς ἐκκλησίας. Οἱ στρατιῶται, οἱ ὅποιοι προτοῦ νὰ ἀνοιγοκλείσουν τὸ κλεῖστρο τοῦ ντουφεκιοῦ τους, γιὰ νὰ ἴδουν ἂν λειτουργῆ καλῶς, πρὸ ἐκάστης μάχης, ἔκαμναν τὸ σταυρὸ τους, ἔχουν ἔλθει ὅλοι γιὰ νὰ προσευχηθοῦν καὶ ν' ἀνάψουν ἓνα κεράκι τὸ σπουδαιότερον χαρᾶς κτηριστικὸ τοῦ στρατιώτου μας.

Ἐνα κίόσκι ὑψηλὸν, ποῦ ἐκάθοντο ἄλλοτε οἱ Τούρκοι ἀξιωματικοί, κρίνεται κατὰλληλον· ἐκεῖ ἢ λεκάνη, ὁ σταυρὸς, ὁ δεσπότης, οἱ παπάδες, οἱ ψάλτες· γύρω στρατὸς παρατεταγμένος, στρατὸς προσκυνῶν, ἄνδρες, παιδιὰ, γυναῖκες.

Ψάλλεται ὁ ἁγιασμὸς, ὁ στρατὸς παρουσιάζει ὄπλα, ἢ μουσικὴ καὶ οἱ σαλπικταὶ παιανίζουσιν, καὶ οἱ ἐντόπιοι δακρυρίζουσιν. Φέτος ἐορτάζουν πρώτην φορὰν μὲ ἑλληνικὸν στρατό.

Ἡ γρηοδὲς κάνουν πειὸ μεγάλους σταυροὺς, μὲ τὰ κεράκια ἀναμμένα καὶ κάτι μουρμουρίζουσιν, μὲ τὰ δάκρυα τρέχοντα ἐπὶ τὰ ζαρωμένα τους μάγουλα.

Καὶ σ' ἐκεῖνο τὸ μουρμούρισμα, σ' ἐκεῖνο τὸ δάκρυ, σ' ἐκεῖνο τὸ μεγάλο σταυρὸ μὲ τὸ κεράκι ποῦ πάει νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὸ πολὺ σκύψιμο τῆς γρηᾶς, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς εἶναι συννεφιασμένος, διακρίνει κανεὶς κάποιαν ὠραιότητα, κάποιαν δύναμιν ἀσύλληπτον, μυστηριώδη, μεγαλοπρεπῆ εἰς τὴν ἀφάνειάν της, προερχομένην μόνον ἀπὸ ψηλὰ, πολὺ ψηλὰ, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ τὸ ἀνθρώπινο μάτι.

Μοιράζεται τὸ ἁγίασμα καὶ ὅλοι πέρνου ἀπὸ λίγο καὶ, μ' εὐλάβειαν ἱερέως πρὸς τ' ἄχραντα μυστήρια, τὸ πᾶνε, ἀφοῦ ἁγιάσουν ὅ,τι ἔχουν, νὰ τὸ φυλάξουν ἐπὶ εἰκονοστάσι τους.

Π. Ν. ΝΙΚΟΥΛΑΚΟΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ Β ΟΜΑΔΟΣ Α. Α.

Ο ΚΑΗΜΕΝΟΣ Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ!

Στὰ Γιάννινα.

‘Ο Μπάρμπα-Γιάννης ζοῦσε σ’ ἕνα φτωχικό σπιτάκι μόνος μὲ τὸν ἑγγονό του.

‘Ηταν καὶ οἱ δύο τους πατριώτες ὡς τὴν ψυχὴ, καὶ τὸ βράδυ, στὸ τρεμουλιαστὸ φῶς τῆς καντίλας, κάθονταν ὁ παπποῦς καὶ ἔλεγε τοῦ Κίτσου τοῦ παλιῆς κλέφτικες ἱστορίες.

‘Ο Κίτσος ἀκουε καὶ δὲν χόρταινε τὶς ἑνδοξες πράξεις τῶν προγόνων μας. ‘Ο γέρος ὅμως ἀναβε, τὰ μάτια του ἔλαμπαν, καὶ κουνούσε μὲ δύναμη τὰ χέρια του, ποῦ ἔρριχναν μεγάλες σκιὲς στὸν τοῖχο· καὶ ὁ Κίτσος μὲ τὴ φαντασία του τὶς ἔβλεπε, σὰν νὰ πάλευαν γιγαντένιοι Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι.

Τὶ δόξες ἦταν αὐτές, τὶ πόλεμοι γιὰ τὴν ἐλευθερία!

Σὰν κάθονταν ὁ Κίτσος κοντὰ στὸν Παπποῦ, καὶ ἔλεγε: «Παπποῦ, πές μου γιὰ τὰ πηληκάρια μας!» ἄρχιζε ὁ γέρος καὶ διηγούνταν γιὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Σουλιωτῶν, καὶ ἔπειτα γιὰ τὴν Ἐπανάσταση, καὶ ποῦ νὰ σταματήσῃ τότε!

Μήπως ἔχουν τέλος οἱ δόξες τῆς ἱστορίας μας!

‘Ο Κίτσος αἰσθάνονταν υπερήφανος, καὶ συνάμα πολὺ μικρός. Αὐτὸς ὁ ἀπόγονος τόσων ἡρώων, ἔπρεπε νὰ φανεῖ ἄξιός των.

— «Παπποῦ! θὰ κάμω κ’ ἐγὼ κάτι μεγάλο στὴ ζωὴ μου, θὰ προσθέσω μιὰ δόξα στὴν Πατρίδα!»

‘Ο γέρος τὸν κίταζε, καὶ τοῦ ἔλεγε τότε γιὰ τὸν καιρὸ ποῦ θὰ ἐλευθερώνονταν τὰ Γιάννινα, ποῦ τὸ Σοῦλι θὰ γίνονταν Ἑλληνικό.

— «Θὰ τὸ δεῖς γιόκα μου! Ἐτσι ποῦ σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις, θὰ δεῖς τὸν Κωνσταντίνο μας στὰ Γιάννινα! Γιατὶ τὸν λένε Κωνσταντίνο; Γιὰ νὰ γίνῃε μεγάλος καὶ τρανός! Ὅλα θὰ τὰ πάρει πίσω, ὅλα σοῦ λέγω! Θ’ ἀρχίσει μὲ νὰ Γιάννινα, στὴν Πόλη θὰ τελειώσει! Νὰ ζήσω μόνο νὰ τὸ δῶ, κ’ ἔπειτα ἄς μὲ πάρει ὁ Θεός! Ἐσὺ ὅμως θὰ τὸ δεῖς γιόκα μου, καὶ τιμὴ σου θὰ εἶνε!»

1913. — Τὰ Γιάννινα πολιορκημένα, ἀκόμα δὲν ἔπεσαν. Ἄλλ’ ὁ Διάδοχος εἶνε ἐκεῖ, καὶ ὁ Μπάρμπα-Γιάννης δὲν ἀνησυχεῖ πιά! Τὰ Γιάννινα θὰ πέσουν! Ὅπως καὶ στὴ Θεσσαλονίκη, θὰ μπεῖ ὁ Κωνσταντῖνος στὰ Γιάννινα, εἰδοξος καὶ νικητής! Τὸ ξεῖρε!

τὸ ἤξευρε πάντα πὼς ὁ Κωνσταντῖνος θὰ ἐλευθέρωνε τὴν σκλαβωμένη Ἑλλάδα!.....

Οἱ μέρες περνοῦν καὶ τὸ κανόνι ἔξακολουθεῖ νὰ βροντάει, ἀλλὰ τὸ Μπιζάνι βαστάει ἀκόμα. Δὲν ἔχουν πιά ψωμί νὰ φᾶν στὴ χώρα, τὸ γέρο ὅμως δὲν τὸν νοιάζει Τριγυρνάει μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, θάλεγε πὼς τὸν εἶδε κιόλα τὸ Διάδοχο!

‘Ο ἑγγονός του εἶχε φύγει· κατάφερε καὶ βγήκε ἀπὸ τὴ χώρα, καὶ τώρα πολεμáει μὲ τοὺς δικούς του ἅπ’ ἔξω.

Τὶ υπερήφανος ποῦ αἰσθάνεται ὁ Μπάρμπα-Γιάννης! Φαντάσου, ὁ Κίτσος του πολεμáει μὲ τὸ Διάδοχο.....

Τὸ κανόνι ἔπαυσε! Λένε πὼς ἔπεσε τὸ Μπιζάνι!

— «Θεοῦλη μου, μὴ μὲ πάρεις ἀκόμα, ἄφησέ με νὰ τὸν δῶ πρώτα!» μουρμούριζε τρέμοντας ὁ γέρος

— «Ἡ συγκίνηση θὰ τὸν σκοτώσει.» λέγανε οἱ γείτονες....

Καὶ ὅμως, ὁ γέρος βαστάει ἀκόμα. Βγαίνει στὸ δρόμο νὰ δεῖ τὸ Διάδοχο ποῦ θὰ περάσει.

Παντοῦ σημαίες μὲ τ’ οὐρανοῦ τὰ χρώματα, δάφνες, δόξες! Ἑλλάς ἀνέστη!

— «Θεέ μου νὰ προφθάσω νὰ τὸν δῶ μόνο!» ὅλο αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει ὁ γέρος, καὶ σ’ αὐτὴ τὴ λαχτάρα συγκεντρώνει ὅλη τὴ ζωὴ ποῦ τοῦ μένει.....

Ἴππικὸ περνᾷ. Ὁ Μπάρμπα Γιάννης ὅμως δὲν τὸ βλέπει, γυρεύει πάρα πίσω τὸ Διάδοχό του.

Νάτος! Γελαστὸς καὶ υπερήφανος, ἴσιος στὸ ἄλογό του περνáει καὶ χαιρετᾷ.

Τὰ Ζήτω τὸν ἀκολουθοῦν σὰν ἀτέλειωτη βροντὴ, καὶ ὅλοι γύρω κλαίει! Ὁ γέρος ὅμως μένει βουβός, θάλεγε πὼς εἶνε μαρμαρωμένος. Ὁ Διάδοχος! Ὁ Κωνσταντῖνος στὰ Γιάννινα.....

Πολὺς στρατὸς πέρασε, καὶ ἀκόμα ἔρχεται κι’ ἄλλος. Τότε, μέσα στὸ σωρό, τοῦ φάνηκε... μὰ ὄχι, τὸν εἶδε! αὐτὸς ἦταν: ὁ Κίτσος του, στρατιώτης τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ μὲ τὸ χακί. Καὶ βγάζει ὁ γέρος μιὰ φωνή, καὶ πέρτει χάμω!...

‘Ο Κίτσος τὸν εἶδε! Τὸ ξεῦρε πὼς ἡ συγκίνηση σκότωσε τὸ γέρο. Κάμνει τὸ σταυρό του, κ’ ἐμπρός! Μὲ ὅλα τ’ ἄλλα παλληκάρια, σὲ ἄλλες δόξες!

«Ἐννοια σου Παπποῦ! Ἀπὸ κεῖ ψηλά στὸν οὐρανὸ ποῦ εἶσαι, θὰ δεῖς τὸ Διάδοχό μας καὶ στὴ Πόλη! Μαζί του θὰ πολεμήσομε κ’ ἐμεῖς, τὰ ἐγγόνια τῶν Σουλιωτῶν, καὶ θὰ στήσομε καὶ ἄλλες δόξες γιὰ τὴν Πατρίδα.»

Β.Δ.

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

• ΚΑΙ ΗΧΣ ΜΕΤΕΜΟΡΦΩΣΕ ΑΥΤΟΥΣ
• ΕΣ ΠΕΤΕΙΝΑ ΘΑΛΑΤΤΗΣ. •

Ἐκαγα τὸν τελευταῖον περίπατον μου στὴ προκυμαία τῆς Ἀλεξάνδρειας. Ἦταν Δεκέμβριος. Ἐκανε μιὰ λιακάδα ἔξοχη καὶ σιγὰ σιγὰ πῆρα τὸ δρόμο κατὰ τὸ Ἀμφοῦ-αι. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε γλυκὰ καὶ ἡ θάλασσα ἦτανε λάδι, ἡσυχία δὲ γύρω. Δυὸ τρεῖς ψαράδες κοιμοῦνταν μὲ τὰ δίχτυα τους γιὰ προσκέφαλο. Ἐξαφνα μιὰ μακρυνὴ ἐνθύμησι ἐπέρασε στὸ νοῦ μου. Ἦ αἰτία; Εἶχα ἰδῆ κοπάδια κοπάδια γλάρους νὰ τριγυροῦνε χαρούμενα πάνω ἀπ' τὴ κυματόχαρη. Τοὺς παρατηρήσατε καμμιά φορά; Ἄλλοι κάνουνε κουραστικούς γύρους, ἄλλοι χώνουνε τὸ κεφάλι τους γρήγορα στὸ νερὸ καὶ βγάζουν μιὰ στριγκλιστικὴ φωνίτσα, ἄλλοι φαίνονται σὰν νὰ κολυμποῦνε, σωστὲς πάπιες, ὅλοι τέλος πάντων τρελλοπετούμενοι, τριγυρίζοντας, πάντοτε σὲ ἀνησυχία. Ἦτανε ὠραῖα νὰ τοὺς βλέπεις. Ἐγὼ τοὺς ἔβλεπα μὲ ρεμβασμό. Διαβάστε σὰν παραμῦθι τὴν αἰτία, παραμῦθι ὅμως ἄξιο τοῦ μυαλοῦ τῆς γρηᾶς γῆς τῶν Φαραῶ. Ἐξ ἄλλου, ἀφοῦ εἴμεθα στὴν Αἴγυπτο—καὶ ὑπερηφανευόμαστε πῶς εἴμεθα ἀπ' τοὺς πλιητεροὺς ἀποίκους δὲν πρέπει νὰ ξέροντε τοὺς θρόλους τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων καὶ μάλιστα ἐκείνους ποῦ ἔχουνε σχέσι μὲ μᾶς;

Λοιπὸν ἓνα δειλινὸ καλοκαιριοῦ περπατοῦσα πάλι στὴ προκυμαία. Παρατηροῦσα καμμιά εἰκοσαριά γλάρους ποῦ καθαρίζανε τὰ ἄτρα τούς ἢ ἠλιάζονταν μὲ μισοκλεισμένον νὸ ἓνα μάτι καὶ τὸ ἄλλο ἀνοιχτὸ σὰ γαρίδα. Ἐξαφνα βλέπω τὸν παπᾶ Κλαῦδιο κοντὰ μου.

Γνωρίζω ἀπὸ χρόνια πολλὰ τὸν σοφὸ Κόπτη πρωτοσύγγελο Ἀββᾶ Κλαῦδιο. Ὁ καλὸς παπᾶς ξεῦρει πῶς ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴ γλώσσα του καὶ γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ Κοπτικὸ Ἔθνος—τοὺς γνήσιους αὐτοὺς ἀπογόνους τῶν Αἰγυπτίων καὶ προσπαθεῖ πάντα νὰ μὲ βοηθᾷ μὲ τὲς γνώσεις του.

Ἦ Κοπτικὴ γλώσσα, ἀγαπητοὶ πρόσκοποι, εἶναι αὐτὴ ἢ πάλῃ αἰγυπτιακὴ, μικτὴ μὲ ἑλληνικὰς λέξεις, χρησιμεύει μόνον στὲς Ἐκκλησιᾶς καὶ γράφεται—προσέξτε το—μὲ Βυζαντινοὺς χαρακτήρες. Ἦ ὀμιλία ἀρχισε ἀγγλικά:

—Κιτᾶξεις αὐτοὺς τοὺς γλάρους; Θὰ ἦσουν βέβαιον περιέργως νὰ μάθης ἓνα παλιὸ θρόλο ποῦ ο' ἐνδιαφέρει, γιὰτὶ εἶσαι Ἕλληνας.

Ἐγὼ τέντωσα τ' αὐτιά μου.

—Θὰ μὲ καθυποχρεώνατε, ρεβερενδίσί-με, εἴν μοῦ ἔλέγετε αὐτὸ τὸ παραμῦθι.

Καὶ ὁ καλὸς Κόπτης ἀρχίνησε σιγὰ, σὰν νὰ ἀποστήθιζε τοὺς παρᾶξενους ἐκείνους Κοπτικούς ἤχους τοῦ ἑσπερινοῦ—ἦτανε καὶ δεῖλι εἶπαμε—ἀρχίνησε, λέγω, ἐνῶ ἀκοιμισμένοι στὸ μῆλο προσηλώναμε καὶ οἱ δυὸ τὰ μάτια μας στοὺς γλάρους, ποῦ ἠλιάζονταν ἀραδιασμένοι σὰν πιγκουῖνοι τοῦ Πόλου.

Ἦ ἱστορία ποῦ μοῦ διηγήθηκε ἦτανε στὰ 642 μ. Χ. Φοβερὸς χρόνος! Οἱ Ἕλληνες βυζαντινοὶ κατεῖχανε τότε τὴν Αἴγυπτο, μὰ ἦτανε μισητοὶ στοὺς ἰθαγενεῖς Κόπτας ἀπὸ θρησκευτικὲς διαφορὰς. Καὶ ὅταν ὁ Στρατάρχης τοῦ Χαλίφη Ὀμαρ, Ἄμο ἔβν-ἐλ-Ἄσ μὲ τοὺς καβαλαρέους του ποῦ σὰν Σιμοῦν κινετρὸς ξεριζώνων, καὶ κατέστρεφαν ὅτι τοὺς ἔπεφτε στὸ δρόμο, ὅτε ὁ Ἄμο λέγω φάνηκε ἀπὸ τὸ Πηλοῦσιο (κοντὰ κεῖ εἶναι χτισμένο τὸ σημερινὸ Πόρτ-Σαῖδ) οἱ Κόπτες μὲ ἀλλαλαγμὸ χαρᾶς τὸν ὑπεδέχτηκαν κι' αὐτοὶ, σὲ ὅλη τὴν ἐκστρατεία, χρητίμευσαν τροφοδότες καὶ κατὰσκοποὶ τῶν Ἀράπηδων. Ἦ Ἡλιοῦπολις καὶ ἡ Μέμφις πέφτοινε. Οἱ Ἕλληνικοὶ στρατοὶ κυβερνημένοι ἀπὸ τοὺς Στρατηγοὺς Κωνσταντῖνον Μαριανὸν καὶ τὸν Διοικητὴν τῆς Αἰγύπτου Θεόδωρον τσακίζονται καὶ διασκορπίζονται στὴν ἐπιδρομὴ τῶν Ἀράβων, ἐπιδρομὴ βοηθουμένη καὶ ἀπὸ ἑξ ἑκατομμύρια ἰθαγενῶν ποῦ μισοῦσανε τοὺς Ἕλληνες ἀρχοντεῖς τους, σὰν ὁ Σατανᾶς τὸν Ἀρχάγγελο. Ἦ Ἀλεξάνδρεια μόνη ἐδιαφέντεψε τὴν Ἕλληνικὴ στρατιωτικὴ τιμὴ γιὰ δυὸ χρόνια, ἐν ᾧ κατακτητὰ καὶ προδότες τὴν ἔξωναν. Ἐκεῖ μιὰ φουχτιά Ἕλληνες μὲ τὴν Δομετιανὸν, κρημινοῦσαν ἀπὸ τὰ παχειὰ κάστρα κάθε αὐθάδη ποῦ θὰ τολμοῦσε νὰ στηθῆ σκάλα. Τὸ κέντρο τῆς Ἀλεξάνδρειας ἦτανε ἡ βασιλικὴ συνοικία, ὁ σημερινὸς Ἀνατολικὸς Λιμὴν. Κεῖ ἦσαν τὰ παλάτια, ἡ βιβλιοθήκες, τὰ Σχολεῖα, ἡ Ἐκκλησιᾶς. Ἦ Ρι-χῆτις—κεῖ ποῦ στέκεται ἡ κολόνα τοῦ Πομπέου—κατοικοῦνταν ἀπὸ τοὺς ἠτρωτοὺς ἰθαγενεῖς. Ἄλλὰ ἦρθε καὶ ὁ χρόνος τοῦ τελειωμοῦ. Οἱ Ἀραβες μπῆκαν στὴ πόλι καίγοντας καὶ ἐρημώνοντας. Ἀφίνω τῶρα τὸ φίλο μου Κλαῦδιο νὰ διηγήθῃ τὸν θρόλο.

«Οἱ κατακτητὲς μὲ θρίαμβο πῆραν κατοχὴ ὅλα τὰ κάστρα καὶ σφάζανε ἀλύπητα κάθε Ἕλληνα. Μόνον Κόπτες εἴρισκαν χάρι προσητά τους. Τὴ λύσσα τους ἔριξαν στὲς ὄμιμορφες Ἐκκλησιᾶς. Ὅλες γίνηκαν στάχτη καὶ μόνον τὸ Καισάρειον κατᾶρθωσεν ὁ Κόπτης πατριάρχης Βενιαμῖν νὰ κατελάβῃ. Οἱ κάτοικοι τρέχανε σὶν τρελλοὶ στοὺς δρόμους τῆς βασιλικῆς συνοικίας. Γυρέβανε ἄσυλο καὶ προστασίη στοὺς Κόπτες μὰ αὐτοὶ δὲν

ξεγνοῦσαν τὲς τυρρανίαις ποῦ τοὺς κάμινανε καὶ τοὺς διώχνανε ἂν δὲν τοὺς σκότωναν. Τὸ αἷμα ἔτρεχε σὰν ἀλλάκι στὲς πλακοστρωμένες πλατεῖες. Τὰ ἄλογα τῶν Ἀράβων δὲν πατούσανε σὲ χῶμα ἀλλὰ σὲ κουφάρια. Μιὰ φοῦχτα Ἑλλήνων στρατιωτῶν κατάλαβαν ἓνα κάστρο στὴν ἄκρια τοῦ Λιμένος. Κεῖ ὀχυρώθηκαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ διαφεντέψουν καλὰ τὴ ζωὴ τους. Μὰ τί τὸ ὄφελος. Ἦτανε ἓνας σὲ ἑκατόν. Χιλιάδες καὶ χιλιάδες Ἀραβες μὲ τοὺς Κόπτες τοὺς περικύκλωσαν, μὰ ὑπερήφανα ἀπέροψαν προτάσεις γιὰ συνθήκη. Ὁ Ἄμρ τότε διάταξε νὰ βάλουν φωτιά σὲ ὀλόκληρη τὴν συνοικία. Καὶ σὲ ὀλίγο κόκκινες λάμψεις μὲ πυκνὸ μαῦρο καπνὸ ὑψώνουνταν στὸν οὐρανὸ καὶ περιζῶναν τὴν Βασιλικὴ συνοικία καὶ τὸ μοναδικὸ Ἑλληνικὸ Κάστρο, ἐνῶ χιλιάδες ἄγριες φωνὲς ἔχιζαν τὸν ἀέρα. Ὁ μαῦρος καπνὸς σκέπασε τὸ μικρὸ κάστρο. Πόσες μέρες διαίρεσε ἡ φωτιά; Ἕνας Θεὸς τὸ ξεῦρει. Ὅταν ὅμως καθάρισεν ὁ ὀρίζοντας τὸ κάστρο ἦτανε σιμάχη καθὼς καὶ ὄλη ἡ συνοικία. Ἡ συνοικία ἦτανε ἔρημη ἀπὸ κατοίκους. Ὅλοι εἶχανε σφαχτῆ σὰν ἀρνιά καὶ πεταχτῆ στὰ χαντάκια τῶν κάστρων. Ὄστε ἡ φωτιά δὲν ἔκαψε κορμιά ἀλλὰ τὲς οἰκοδομῆς. Ὅταν ὅμως μερικοὶ Κόπτες θεοφοβούμενοι ποῦ ἀγαποῦσαν στὰ κρυφὰ τοὺς Ἕλληνες, σκάλισαν στὴ σιμάχη γιὰ νὰ εἴθουν τὰ κερβουνιασμένα κορμιά τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν δὲν βρῆκαν τίποτε. Ἐκτοτε ὅμως κοπάδια παράξενων θαλασσοπουλιῶν, ἔσκουζαν τριγυρίζοντα πάνω στὴ θάλασσα, πάνω στὴ σταχτένια συνοικία. Οἱ Ἀραβες, ποῦ ποτέ τους δὲν τὰ εἶχανε δῆ φαίνεται στὴν ἀμμουδένια ἔκτασι τῆς πατρίδας των, μὲ δεισιδαιμονία βγάλαν καὶ εἶπαν ὅτι ὁ Ἄλλῃξ ἔσωσε τοὺς χριστιανοὺς ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ ἡ βασανισμένες ψυχὲς τους γίνηκαν θαλασσοπούλια καὶ σκούζουν θλιβερὰ πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ δὲν ἐγγίζουν ποτέ τὴ γῆ ποῦ δὲν ἦτανε παρὰ σιμάχη πλέον. Γι' αὐτοὺς πατρίδα τους εἶναι οἱ γδυμοὶ βράχοι.

Αὐτὸ τὸν θρῦλο πῆραν καὶ οἱ Κόπτες.

Καὶ ὁ καλὸς Κλαύδιος ἐτελείωσε τὸ θρῦλο του μὲ τὴ Κοπτικὴ φράσι:

«ΚΑΙ ΠΧC (πιχριστός, τὸ Π εἶναι ἄρθρον τοῦ Λόγου=ὁ) ΜΕΤΕΜΟΡΦΩCΕ ΑΥΤΟΥC ΕC ΠΕΤΕΙΝΑ ΘΑΛΑΤΤΗC».

Αὐτὸ τὸν θρῦλο θυμῆθηκα στὸ τελευταῖο περίπατο μου τῆς προκυμαίας. Ὁ θρῦλος ὅμως δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ κρίνωμεν καὶ μεῖς ὅτι οἱ γενναῖοι Ἕλληνες προτίμησαν νὰ καθοῦν ζωντανοὶ παρὰ νὰ πέσουν στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν Γι' αὐτὸ ὅσοι ἀμέριμνοι περπατᾶτε στὸν ὠμορφο περίπατο τῆς προ-

κυμαίας, μὴ ξεχνᾶτε ὅτι πατάτε χῶμα ποῦ ποτίστηκε αἷμα ἑλληνικὸ, δῶ καὶ χίλια τριακόσια χρόνια. χῶμα ποῦ ἐδιαφέντεψαν ἀντρωμένα μιὰ φοῦχτα παλληκαριῶν.

Καίρον

ΘΕΟΔ. Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΤΙ ΕΣΤΙ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ ἓνα ὠραῖο ἄρθρο ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα «Τὰ Νέα» τῆς Ἀλεξανδρείας μὲ τὴν ὑπογραφήν Γρ. ἀποσπῶμεν τὴν κάτωθι περικοπὴν ποῦ ἀξίζει νὰ διαβυσθῇ ἀπὸ ὅλους μας.

Ἐποπροκοπισμὸς δὲν εἶνε ἡ ἔκφρασις τοῦ στρατιωτικοῦ πνεύματος, δὲν εἶναι οὔτε καν στρατιωτικὸν σῶμα. Ἐποπροκοπισμὸς εἶνε χοάνη εἰς τὴν ὁποίαν χύνονται ἀνόμοιοι χαρακτηρηες, κοινωνικαὶ διαφοραὶ, διὰ τὰ τῆ-κόσι καὶ μεταβάλλωσι τὴν μορφήν τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς ἐκείνην τῶν τελείων ἀνθρώπων. Τὸ παιδί τοῦ δρόμου, τὸ παιδί τοῦ σπητιοῦ, τὸ παιδί τοῦ πτωχοῦ, τὸ παιδί τῆς μεσαιᾶς τάξεως καὶ τὸ παιδί τοῦ πλουσίου, ὑπὸ ἓνα ἔνδυμα, ὑπὸ μίαν μορφήν μεταβάλλονται εἰς τὰ παιδιὰ τοῦ προκοπισμοῦ, ἰσοπεδοῦνται, διέρχεται ἐπ' αὐτῶν ὁ ὀδοστρωτῆρ τῆς μελλούσης κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὰ συν-τρίψῃ κοινωνικὰς προλήψεις καὶ ὁμοιομορφώσει ὅλα τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ὅσα εὐρίσκονται ἐκεῖ μέσα.

Ἐπύρχει πραγματικῶς πειθαρχία καὶ ἀδυστηρὰ μάλιστα πειθαρχία, ἀλλ' αὕτη δὲν στηρίζεται ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ πνεύματος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ τοιοῦτου. Ἡ πειθαρχία εἶνε κοινωνικὴ, εἶνε ἀνθρωπιστικὴ ἢ ὁποία δὲν ἐπιβάλλεται διὰ τῆς ἰσχύος, ἀλλὰ διὰ τῆς πειθοῦς, τῆς διδασκαλίας τῶν καλῶν παραδειγμάτων.

Γρ.

ΓΝΩΜΕΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ εὐφροῦτα μορφώνεται στὴν ἐρημίαν, καὶ στὴν κοινωνία ὁ χαρακτηρ.

— Χορήγησε τὴ φιλοξενία εἰς τὴν ἐχθρό σου τὸ δένδρον δὲν ἀρνείται τὴ σκιά του οὔτε στὸν πτωχὸ ξυλοκόπο.

— Ὅσον καλὰ καὶ ἂν κάμωμεν ἓνα πρᾶγμα, θὰ υπάρξουν πίντοτε οἱ ἀντιφρονοῦντες.

— Γράψε εἰς τὸν χρυσὸν ὅσες εὐεργεσίες ἔλαβες καὶ εἰς τὴν ἄμμον ὅσες ἔκαμες.

— Αἱ πληγὲς τῆς γλώσσας εἶνε χειρότερες ἀπὸ τὲς πληγὲς τοῦ σπαθιοῦ. Τὸ σπαθὶ σκοτώνει τὸ σῶμα ἢ δὲ γλώσσα τὴν ψυχὴ.

Μεταφραστῆ: Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ
ΥΠΕΚΟΜΑΤΑΡΧΗΣ

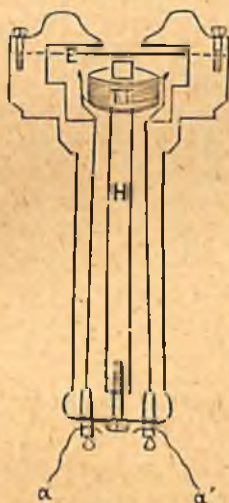
ΠΕΡΙ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

(Από τὰς ἀπαιτήσεις διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πτυχίου τηλεγραφητοῦ.)

Ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπινοήσει τὸ τηλέφωνον ἦτο ὁ Graham Bell κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1877 εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ὀνομάζεται δὲ τηλέφωνον τὸ ὄργανον ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦμεν νὰ διαβιβάσωμεν σὲ μεγάλας ἀποστάσεις τοὺς ἤχους μὲ ἠλεκτρικὰ ρεύματα καὶ μὲ μετάλλινον ἀγωγόν.

Τὸ τηλέφωνον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα μαγνήτην μὲ σχῆμα ράβδου εἰς τὸ ἓνα ἄκρον τοῦ ὁποίου εἶναι τυλιγμένον πύρα κολῶν λεπτὸν χάλκινον σύρμα ἀπομονωμένον μὲ μετᾶξι.

Η Μαγνήτης
Π Πηνίον
Ε Ἐλασμα σιδηροῦν λεπτότατον
α, α' Πόλοι

Τὸ σύρμα δὲ αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶναι πολλὰς φορὰς τυλιγμένον κάμνει τὸ λεγόμενον πηνίον. Τὰ δύο ἄκρα τοῦ σύρματος ποῦ ἀποτελεῖ τὸ πηνίον εἰς τὴν φυσικὴν τὰ λέγουσιν πόλους.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν μαγνήτην καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντί του εἶναι τοποθετημένη λεπτοτάτη πλάξ, ἔμπρὸς ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὀμιλοῦμεν.

Ὅλα τὰ παραπάνω δηλαδὴ ὁ μαγνήτης τὸ πηνίον καὶ ἡ λεπτὴ πλάξ ἢ ὁποῖα ὀνομάζεται καὶ ἔλασμα, εἶναι τοποθετημένα μέσα εἰς ἓνα κύλινδρον ἀπὸ ξύλον.

Ἀπὸ αὐτὰ δὲ τὰ μέρη ἀποτελεῖται τὸ τηλέφωνον τῶρα ἂς ἴδωμεν καὶ τὴν θεωρίαν του.

Ἡ φυσικὴ μας λέγει ὅτι ὅταν ἓνας ὀμιλεῖ ὁ ἀῆρ ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται γύρω κινεῖται.

Ὅταν ὀμιλεῖ ἓνας μεγαλοφώνως καὶ καθαρὰ ἔμπρὸς εἰς τὸ ἔλασμα αἱ πάλμικαι αὐταὶ κινήσεις τοῦ ἀέρος πίπτουν ἐπάνω

εἰς τὸ ἔλασμα καὶ τὸ ἀναγκάζουν ἄλλοτε μὲν νὰ κοιλοῦται ἄλλοτε δὲ νὰ κυρτοῦται.

Μὲ τὰς κινήσεις, ὅμως αὐτὰς τὰς ὁποίας κάμνει τὸ ἔλασμα ἄλλοτε μὲν πλησιάζει τὸν μαγνήτην ἄλλοτε δὲ ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτὸν περισσότερο ἢ ὀλιγότερον. Ἐξ αἰτίας ὅμως τῶν κινήσεων τούτων ἐπέρχεται μεταβολὴ εἰς τὴν διανομὴν τοῦ μαγνητισμοῦ τοῦ μαγνητικοῦ πυρῆνος.

Ἀλλὰ αἱ μαγνητικαὶ αὐταὶ μεταβολαὶ παράγουν ἐντὸς τοῦ πηνίου ρεύματα τὰ ὁποῖα λέγονται ἐξ ἐπαγωγῆς.

Ὀνομάζομεν δὲ ρεύματα ἐξ ἐπαγωγῆς τὰ στιγμιαῖα ἐκεῖνα ρεύματα τὰ παραγόμενα ἐπάνω εἰς μεταλλίνους ἀγωγούς μὲ τὴν ἐπίδρασιν ἄλλων ρευμάτων ἢ μαγνήτων.

Ἐὰν ὅμως τὰ ἐξ ἐπαγωγῆς ρεύματα τοῦ παραπάνω ὄργανου τὰ διαβιβάσωμεν διὰ μέσον τοῦ πηνίου ἐνὸς δευτέρου ὁμοίου ὄργανου τότε ἡ δύναμις τοῦ μαγνήτου αὐξάνει ἢ ὀλιγοστεύει ἐξ αἰτίας τῶν ρευμάτων αὐτῶν.

Συγχρόνως ὅμως καὶ τὸ ἔλασμα τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἔμπρὸς, ἀπὸ τὸν μαγνήτην ἔλκεται ποτε περισσότερο καὶ ποτε ὀλιγότερον. Κάθε κίνησις τοῦ ἐλάσματος τοῦ πρώτου ὄργανου ἀναπαράγεται καὶ ἐπάνω εἰς τὸ ἔλασμα τοῦ δευτέρου ὁμοίου ὄργανου ἀλλὰ ἀσθενεστέρα.

Μὲ τὰς κινήσεις αὐτὰς τοῦ ἐλάσματος ὁ γύρω ἀῆρ τίθεται εἰς παλμικὴν κίνησιν μὲ τρόπον ὥστε ἐὰν βάλωμεν τὸ τηλέφωνον εἰς τὸ αὐτὴν μᾶς θὰ ἀκούσομεν τοὺς ἰδίους ἤχους τοὺς ὁποίους μᾶς μεταδίδει ὁ ἄλλος μέσον τοῦ πρώτου τηλεφώνου ἀλλὰ ὀλίγον ἀσθενεστέρας.

Π. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ 7 ΟΜΑΔΟΣ Α Α

ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΗΝΘΜΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Ἐὰν καὶ ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἑν. Πολιτειῶν εἶναι μόνον τὰ 5 ο/α τοῦ πληθυσμοῦ ὅλου τοῦ κόσμου, μολοντοῦτο ἔχουν τὰ περισσότερα τηλέφωνα ἀπ' ὅσα εἶναι τοποθετημένα εἰς ὅλην τὴν γῆν. Ἴδου δὲ αἱ διαφοροὶ ἀναλογίαι:

Εἰς τὰς Ἑν. Πολιτείας ὑπάρχουν τὰ 69 ο/ο ὅλων τῶν τηλεφώνων τοῦ κόσμου. Ἐκτὸς τούτου αἱ Η. Π. ἔχουν καὶ τὸ μεγαλύτερον μῆκος τῶν διεθνῶν τηλεφωνικῶν δικτύων, τὰ 65 ο/ο τοῦ μῆκους ὅλων τῶν τηλεφωνικῶν γραμμῶν.

Μόνη ἡ Ν. Ὑόρκη ἔχει 500,000 τηλεφωνικοὺς σταθμοὺς, ἐνῶ τὸ Λονδῖνον μόλις ἔχει τὸ ἡμισυ. Κατόπιν ἡ Ν. Ὑόρκη καὶ τοῦ Λονδῖνου ἔρχεται ὁ Βερολῖνον, τὸ ὁ-

ποῖον ἀριθμῆι 210,000 σταθμούς. Τὸ δὲ Παρίσι ἔχει μόνον 92,000.

Αἰτία τῆς τόσοσιν μεγάλης ἀναπτύξεως τῶν τηλεφώνων εἶναι ὅτι ἡ τοποθέτησις τηλεφωνικῶν μηχανημάτων δὲν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς μίαν ἐταιρίαν ἢ εἰς τὸ κράτος· τὸ δικαίωμα αὐτὸ δίδεται, ἀπεναντίας, εἰς πολλὰς ἐταιρίας, αἱ ὁποῖαι φροντίζουν μὲ κάθε τρόπον ν' αὐξήσουν τὴν πελατεῖαν τῶν.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ συναγωνισμοῦ τῶν ἐταιριῶν, τὰ τηλεφωνικὰ μηχανήματα εἶναι τελειότατα εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας. Συγχρόνως τὰ μηχανήματα αὐτὰ ἐργάζονται αὐτομάτως καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖ εἶναι περίπου ἄγνωστοι αἱ μακρὰ ἀναμοναί, αἱ τόσον γνωσταὶ εἰς ἡμᾶς καὶ αἱ ὁποῖαι διαγράφουν ἕν μέρος τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ τηλεφώνου.

(Ἐκ τοῦ «La Science et la Vie».)

Π. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ 7 ΟΜΑΔΟΣ Α Α

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ

Τὸ ὑποβρύχιον εἶνε πλοῖον ἐλαφρὰς χωρητικότητος τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ πλέη καὶ κάτω ἀπὸ τὴν θάλασσαν διὰ ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα καὶ εἰς βάθος 8—30 μ. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὰ 1820, κάποιος Val Diebel, καταγωγῆς Ὀλλανδικῆς, κατεσκεύασε ἕν εἶδος ὑποβρυχίου τὸ ὁποῖον ἐκατόρθωσε, νὰ πλεύσῃ μίαν ὥραν κάτω ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Τάμεση. Ἐνάμισιν αἰῶνα ἀργότερον ὁ ἐφευρέτης τῆς ναυτιλίας Fulton κατεσκεύασε ὑποβρύχιον καὶ τὸ ὄνομασε «Ναυτίλον» ἐκατόρθωσε δὲ νὰ πλεύσῃ κάτω ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Λιμένος τῆς Χάβρης ἢ συνεχεῖς ὥρας. Κατὰ τὸ 1858 ὁ Λιμενάρχης-μηχανικὸς Bourgeois διωργάνωσε συναγωνισμὸν κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ μηχανικὸς τῶν ναυτικῶν Βριττ ἐβγήκε πρῶτος μὲ τὸ ὑποβρύχιον «Δύτις» τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσει. Ἦτο πραγματικῶς κατὰ τὸ θαυμάσιον δι' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὸ ὑποβρύχιον αὐτὸ εἶχε μήκος μ. 42,50, χωρητικότητα 420 τόννων, ἡ κινητήριος δύναμις του ἦτο ὁ πιεσμένος ἀέρας, ἡ δὲ ταχύτης του 4 μίλια τὴν ὥραν. Ἀκόμα ὅμως δὲν εἶχαν φθάσει εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ὑποβρυχίου. Ἐὰν καὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ «Δύτου» ἦτο καλὴ καὶ αἱ βυθίσεις του ἐγένοντο ἀνέτως, δὲν εἶχε ὅμως οὐδεμίαν σιτηρότητα ἢ διάρκειαν τοῦ δρόμου του. Τὸ ὀριζόντιον πηδάλιον ἦτο χειροκίνητον καὶ ὁ πηδαλιῶχος δὲν ἰδύνατο νὰ διευθίνηται παρὰ μὲ πολλὴν δυσκολίαν, αὐτὸ ἠμπόδιζε

τὸ σκάφος νὰ κρατῇ τὴν ἀναγκαίαν βαθύτητα.— Πρακτικὸν ὑποβρύχιον δὲν κατεσκευάσθη παρὰ μόνον εἰς τὰ 1888, καὶ ὀνομάσθη «Gymnote» (Ἡλεκτρικὸς Ἴχθυς) ἔργον τοῦ μηχανικοῦ Gustave Zédé ὁ ὁποῖος κατεσκεύασε τὰ σχέδια κατὰ τὴν ὑπόδειξιν τοῦ ἐξόχου γάλλου Dupnis-de-Lôme.

Ἀπὸ τότε ἤρχισεν ἡ καθημερινὴ πρόοδος τῆς ὑποβρυχίου ναυτιλίας. Εἰς τὴν Γαλλίαν πολλοὶ ἄριστοι Γάλλοι ναυπηγοὶ ἀφιέρωσαν ὅλην τὴν εὐφυΐαν τῶν καὶ τὰς γνώσεις τῶν διὰ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ὑποβρυχίου τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ μετατρέψῃ τοὺς κανόνας τῶν ναυμαχιῶν. Τὸ 1895 αἱ ἠνωμένα Πολιτεῖαι ἤρχισαν τὴν κατασκευὴν ὑποβρυχιῶν ἐπάνω εἰς τὰ σχέδια τοῦ Holland. Πέντε ἔτη ἀργότερον ἡ Ἀγγλία ἠκολούθησε τὸν ἴδιον δρόμον. Καὶ τέλος τὸ νεώτερον τῶν εὐρωπαϊκῶν ναυτικῶν, τὸ γερμανικόν, κατεσκεύασε εἰς τὰ 1905 ὑποβρυχία τὰ ὁποῖα 10 ἔτη ἀργότερον κατώρθωσε νὰ τελειοποιήσῃ τόσοσιν πολὺ ὥστε νὰ εἶναι ἀπὸ τὰ τελειότερα ποῦ ὑπάρχουν.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλ. περιοδικοῦ «Je sais tous»)

Χ ΨΑΛΤΟΓΛΟΥ

ΕΝΩΜ. Ι ΟΜΑΔΟΣ Κ Ζ Α

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Π. Νικουλάκων. Ἀθήνας. Ἐλάβωμεν ἀποσταλέντα καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Τεύχος 21 ἐστειλάμεν εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν. Ἀυστηρῶς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐλλοτῶσωμεν τὴν συνδρομὴν— Γ. Πηλαβάκη. Λευκωσία. Τοῦς ἰδικούς μας τοὺς ἐπρόλαβάνην. Ἀγγλίας, ἀπὸ τοῦ Gamage.— Νίκων μηδεὺς ἡμερ' ἐξ Ἀγγλίας, ἀπὸ τοῦ Gamage.— Νίκων Γιαβόπουλον. Λευκωσία. Ἐλάβωμεν ἀποσταλέντα. Φύλλα ἐκδοθέντα ἐστάλησαν. Ἐνεγράφητι ὡς συνδρομητῆς διὰ τὸ 2ον ἔτος. Εὐχαριστοῦμεν. Χρισ. δομητῆς διὰ τὸ 2ον ἔτος. Εὐχαριστοῦμεν. Χρισ. Ψαλτόγλου. Κάφο Ζαγιάτ. Ὅλα τὰ ἀποσταλέντα ἐλήφθησαν. Δὲν δημοσιεύονται ἀμέσως ἐνεκα πληθώρας ἔλης. Γράμματα ἀκατάλληλα.— Πάνον Σμυρνιώτην. Μεσολόγγι. Σταλὲν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦ μερδιότι δὲν μᾶς ληρονεῖτε.— Τ. Βερβενιώτην. Χειρόγραφον ἐλάβωμεν καὶ εὐχαριστοῦμεν. Εἶνε γραμμὸν μὲ πολὺ πάθος, καὶ δὲν κάρωμεν πολεμικὴν. Ι. Παπαγγέλου. Λάρισα. Ἐλάβωμεν, εὐχαριστοῦμεν.— Χ. Νικολαΐδην καὶ Χ. Ἰωαννίδην Λευκωσία. Ἐλάβωμεν 8.— Ἐνεγράφητε διὰ τὸ 2ον ἔτος. Τεύχη ἐκδοθέντα μέγιστοι τοῦδε ἐστειλάμεν.— Θ. Μοσχονᾶν. Κάϊρον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φροντίδας σας.— Ι. Στόνην. Ἐνταῦθα. Χαρακτηρισμοὶ ἐτοιμάζονται.— Ι. Σφουρῆν. Ἐνταῦθα. Πῶς οὐ φαίνεται ἡ προσκοτικὴ κίνησις; Μὴ οὐς κακοῦ φαίνεται ὁ πρόσκοπος πρέπει νὰ εἶνε εὐθυμῶς.— Σ. Ἀργυρόπουλον. Λάρισα. Λαμβάνετε τακτικὰ τὸ περιοδικόν; Δὲν μᾶς γράφετε διὰ λόγια;— Ἀρχ. Χριστοβίτης. Κάϊρον. Ἀυστηρῶς δὲν ἔχει δημοσιεύσῃ τίποτε τὸ σχετικόν μὲ τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν εἰς τὴν πόλιν μας.— Ν. Ἐλευθέρην. Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἐξακολουθεῖτε διαβιβάζοντες.— Ι. Πίλιαν. Ἐνταῦθα. Δὲν μᾶς γράφετε τίποτε διὰ τὴν ἐκδρομὴν εἰς Ἀμπουκί;— Κ. Κωνσταντινίδην. Ἐνταῦθα. Συγχαίρομεν διὰ τὸν διορισμὸν.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΣΩΜΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Χειμωνιάτικες εκδρομές.

Ο χειμώνας φέτος άργησε να έλθη αλλά ήλθε επί τέλους και με άγρίας διαθέσεις καθώς φαίνεται. Έν τούτοις, τὰ άκαταπόνητα προσκοπίακια μας δέν φοβοῦνται ούτε τη βροχή ούτε τὸ κρύο, όπως άύριο δέν θά φοβηθουν ούτε τη φωτιά ούτε τὰ βόλια. Κι' έτσι κάθε Κυριακή σχεδόν, οί Ομάδες μας άψηφώντας τὰ στοιχεία, βγαίνουν εκδρομή και επιδίδονται στα προσκοπικά των μαθήματα και παιγνίδια.

Και είνε άπόλαυσις να βλέπη κανείς τούς μικρούς μας στρατιώτας, κάτι ένθροπάκους τόσους δά, με σηκωμένα μανίκια και κοντά παντελόνια, ένῶ ὅλος ὁ άλλος κόσμος τουρτουρίζει άπό τὸ κρύο και κουκουλώνεται με γούνες και με παλτά. Μπορείτε δέ να εΐσθε βέβαιοι ότι ὀλιγότερος φόβος ὑπάρχει να κρουολογήση ένας ποῦ φορεϊ λίγα ρούχα, παρὰ ένας ποῦ φορεϊ πολλά. Αὐτὰ είνε τὰ καλά τοῦ Προσκοπισμοῦ.

Τὴν Κυριακή 26 Δεκεμβρίου 1915, οί Ομάδες, κατὰ διαταγήν τοῦ κ. Ἐφόρου ἔπρεπε να συγκεντρωθοῦν στὸς 9 εἰς τὴν Νούσχα.

Ο καιρὸς άπό τὸ πρωτὶ ἔδειχνε πῶς θά βρέξη, επειδὴ ὅμως καμμία διαταγή δέν ήλθε να άναστείλλη τὴν πρώτη, μία-μία οί Ομάδες ξεκινούσανε για τὴν εκδρομή. Μόνον ἡ 2α πήρε μαζί της αντίσκηνα με τὰ ὁποία ἔστησε δυὸ σκηνές. Κατὰ τὰς 9 ἔφθασε ὅμως διαταγή τοῦ κ. Ἐφόρου να γυρίσουν πίσω οί Πρόσκοποι. Μόλις τότε άρχισε να ψιχαλιζῆ. Ὅσοι βιάστηκαν να φύγουν τὴν ἔπαθαν στὸ δρόμο και θά γίνονταν κυριολεκτικῶς παπῆά αν δέν εΐρισκαν σωτηρία στα τράμι. Στὴν Νούσχα ἔμειναν μόνον ἡ 2α και ἡ 6η τὰς ὁποίας ἔσωσαν τὰ αντίσκηνα, ὡς ποῦ ἔπαυσε ἡ βροχή και γύρισαν πίσω.

Και νέοι δόκιμοι.

Τὴν ἑπομένη Κυριακή τὸ Σῶμα συγκεντρώθηκε πάλι στὴν Νούσχα ὅπου ἔγινε και ἡ ὀρκωμοσία τῶν μαθητευομένων. Ο καιρὸς αὐτὴ τὴ φορὰ ἦτανε θιαυμάσιος, και μιὰ άποξιάτικη λιακάδα βασίλευε.

Ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς παρέστησαν με μεγάλη στολή καθώς και οί κ. κ. Ἀρχηγοί και Ἐπαρχηγοί. Μόνον ὁ αξιότιμος κ. Σφυρῆς ἔκαμε ἑξαίρεσι και προσήλθε με πολιτικὰ ἔνεκεν τῆς πασχούσης υγείας του. Και δέν εἶχαν καθόλου ἄδικο οί συνάδελφοί του, ὅταν τοῦ εἶπαν ότι μέσα σ' ἐκείνη τὴ θάλασσα

άπό χακί, ἦτανε σάν τὴ μυῖγα μεσ' στὸ γάλα και ἔμοιαζε σάν ἔβροαῖος τοζογλέφος.

Ἡ ὀρκωμοσία διεξήχθη με πολλὴ ἐπισημότητα και τάξη ὅπως πάντοτε. Ὁρκίσθησαν πολλοί πρόσκοποι τῶν διαφόρων Ομάδων καθώς και ένας νέος Ἐπαρχηγὸς τῆς 8ης, ὁ κ. Κωνσταντινίδης.

Εἰς ὅλους τούς νέους συναδέλφους εὐχόμεθα ταχεϊαν πρόοδον.

Τὸ πρωτοχρονιάτικο τσάι.

Ὅπως και πέρισι, ἔτσι και φέτος οί πρόσκοποι ἑώρτασαν ἀδελφωμένοι τὴν πρωτοχρονιά. Τρεῖς εὐγενεῖς κυρίες εἶχανε τὴν καλωσύνη να προσφέρουν ένα fine O'clock στὸ Σῶμα. Εἶνε, αἱ κυρίαί Κότσικα, Ἀγγουστίνου και Δέλτα εἰς τὰς ὁποίας ἔκφραζομε τὴν εὐγνωμοσύνη τῶν προσκόπων, για τὴν μητρικὴ ἀλήθεια ἀγάπη ποῦ τούς ἔχουν.

Τὸ Σῶμα συνεκεντρώθη εἰς τὴν Λέσχην στὰς 5 μ. μ.

Ἐννοεῖται ότι πολὺ ὀλίγοι ἔλειψαν.

Οί πρόσκοποι ἔφθασαν τρεχάτοι-τρεχάτοι, καθαροί φρεσκοκτενισμένοι και.. εὐθυμώτατοι.

Κατὰ τὰς 5 1/4 ξεκινούν με τούς Ἀρχηγούς ἐπὶ κεφαλῆς για τὸν κήπο τῆς Ρωζέτης.

Οί Ομάδες μπαίνουν μία-μία και τοποθετοῦνται κατ' ἐνωμοτίας στα τραπεζάκια, ἐπιβλέποντος τοῦ κ. Προέδρου και τοῦ Ἐφόρου Κέντρου κ. Πηλαβάκη.

Ο τελευταῖος μάλιστα νόμισε, για μιὰ στιγμή, ότι ἐπιθεωρεῖ τὸ Κέντρον και φωνάζει κάποιου ὑπαλλήλου.

— Ἐ!! Ποῦσαι!! Ἐδῶ σὰς λείπει ένα τζάμι!!

— Βάλ' τους ένα μηδενικὸ φωνάζει ὁ Ἀρχηγὸς τῆς 2ας κ. Χωρέμης διακόπτων μιάν συζήτησιν περὶ... Μαίτων ποῦ εἶχε με τὸν ὑποφαινόμενον.

Τέλος πάντων ὅλοι κάθονται στὰς θέσεις των. Πρὶν ἀρχίσει ἡ ἐπίθεσις ένας πρόσκοπος τῆς 1ης λέγει τὴν προσευχὴ και ἔπειτα ἡ 8η τραγουδᾷ τὸν Ἐθνικὸν Ἕμνον. Τὸ γλέντι ἀρχίζει. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἑορτὴ εἶνε ἑλληνικωτάτη. Ἡ βασιλόπητα και οί πατροπαράδοτοι κουραμπιέδες εἶνε προκλητικῶτα ἀγαδιασμένοι δίπλα στὶς πιάστες, και μιὰ ἀχνίζουσα σοκολάτα σερβίρεται. Οί Ἐνωμοτάρχαι, με ὅλη τους τὴν ἐπισημότητα, κόπτουν τὶς βασιλόπητες και οί πιὸ τυχεροί κερδίζουν τὰ μισόφραγκα. Ἰδιαίτερα κομμάτια φυλάγονται για τούς ἀπόντας, πολὺ λίγους ἄλλωστε.

Στὴν ἀκρὴ τῆς αἰθούσης σὲ τρία ἰδιαίτερα τραπέζια κάθονται οἱ Ὑπαρχηγοί, οἱ Ἀρχηγοὶ τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ πολλὲς κυρίες ποῦ ἐτίμησαν τὴν ἑορτὴν.

Ὁ κ. Σφυρῆς πάντοτε μὲ πολιτικὴ ἔνδυμασία πλησιάζει στὸ τραπέζι τῶν Ὑπαρχηγῶν.

— Καθῆστε κύριε συνάδελφε!!

— Ἄ!! Ὁχι, εὐχαριστῶ! Εἶμαι λιγάκι ἀδιάθετος καὶ δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξι! Ἐξ ἄλλου θέλω νὰ βλέπω τὰ παιδιὰ!!

Σὲ λίγο, ἀφοῦ ἔκανε ἓνα-δυὸ βόλτες πάει καὶ στοῦνεται στὸ τραπέζι τῶν Ἀρχηγῶν.

— Χμ! Χμ!

— Φαίνεται πῶς τοῦ ἦλθε ὅπως διόλου ἀνέλπιστα ἢ ὄρεξις τοῦ κ. Σφυρῆ!!

— Σία καὶ ἀράξαμε!!!

Ἄλλὰ καὶ ἡ ὄρεξις τῶν Προσκόπων δὲν πίνει πίσω.

Τὰ πιὰτα ἀδειασαν, ἄλλα ἦλθαν νὰ τὰ ἀντικαταστήσουν, ἀδειασαν καὶ αὐτά, καὶ ἄλλα, καὶ ἄλλα.

Τὰ γκαρσόνια πᾶνε κι' ἔρχονται ἀδιάκοπα, κουβαλῶντας τὰ γλυκά. Ἐθεάθη μάλιστα καὶ ἓνας ὑπαρχηγὸς (τὸν ὁποῖον ἀπὸ μετριοφροσύνην δὲν ἀναφέρω) νὰ ἀναλαμβάνει χρέη σερβιτόρου καὶ νὰ κουβαλᾷ ὅλα τὰ περιεχόμενα τοῦ τραπέζι τοῦ συναδέλφου του, στὴν Ὀμάδα του, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τῶν Κῶν Ὑπαρχηγῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ τραγούδια πέρνουν καὶ δίνουν.

Τὸ πλούσιο προσκοπικὸ ρεπερτόριο στὴν ἐνέργεια.

Τραγούδια, γέλοια, ἀστεῖα ὅλα στὴν ἡμεροσία διάτάξι. Μερικοὶ μάλιστα λεβέντες τῆς θῆς τὸ ἔστρωσαν καὶ στὸ χορὸ, τὸν τσάμικο.

Σὲ λίγο ὁ κ. Πρόεδρος μ' ἓνα σφύριγμα ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν.

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς φωνάζει,

καὶ χλιμ βροντόφωνα ζήτω ἀκούονται ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ νεανικά στήθια, ποῦ θὰ γίνουν αἴθριο τὰ ἀπόρθητα φρούρια τῆς Ἑλληνικῆς Τιμῆς.

Καὶ ἡ ἑορτὴ ἔληξε μ' ἓνα ἐγκάρδιο «εὐχαριστῶ» πρὸς τὶς εὐγενεῖς κυρίες ποῦ εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ τὴν διοργανώσουν.

Ἡ ἐπιθεώρησις καθαριότητος.

Ἡ Κυριακὴ 30 Ἰανουαρίου 1916 εἶχεν ὀρισθῆ διὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ διαγωνισμοῦ καθαριότητος. Ὄρα ἐνάοξως τῆς ἐπιθεωρήσεως ἡ 12η. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι πρῶτῆτερον οἱ Ἀρχηγοὶ καὶ Ὑπαρχηγοὶ ἔπρεπε νὰ διαλέξουν ἀπὸ τὴν Ὀμάδα τοὺς τὴν καλύτερη Ἐνωμοτία καὶ τὸν καλλίτερον καὶ καθαρώτερον πρόσκοπο. Φυσικῶς ὅλοι εἶχανε καλλοπισθεῖ σὺν γαμπροὶ καὶ πρὸ πάντων

οἱ ὑποηγήφιοι ὡς καθαρώτεροι τοῦ Σώματος ἦταν κυριολεκτικῶς à quatre épingles, ὅπως λέν οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι.

Πρόσωπα λάμποντα ἀπὸ καθαριότητα καὶ ἐσωτερικὴ συγκίνηση, σακκάκια καὶ σακκίδια φρεσκοπλυμένα, παντελόνια τσακισμένα μὲ γεωμετρικὴ ἀκρίβεια, κάλτσες στὴν ἐντέλεια, παπούτσια ποῦ σὲ στράβωναν ἀπὸ τὸ γυάλισμα.

Οἱ Ἀρχηγοὶ ἄρχισαν νὰ ἐπιθεωροῦν ἀπὸ τὰς 10, καὶ μόλις τοὺς ἔφθασαν 2 1/2 ὥρες, τόσο πολὺ ἐπέμεναν, στὶς λεπτομέρειες. Φαντασθῆτε ὅτι ἐξεκούμπωναν τὸ σακκάκι γιὰ νὰ καλοειδαῦν τὸ λαιμό, καὶ οἱ δύο Ὑπαρχηγοὶ τῆς θῆς ἔβγαζαν καὶ τὰ παπούτσια τῶν Προσκόπων γιὰ νὰ παρατηρήσουν τὶς κάλτσες. Τέλος, γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, στὴν τελικὴ ἐπιθεώρηση νίκησε ἡ Ἐνωμοτία τοῦ Ἐνωμοτάρχου Ἀργύρη τῆς 1ης, μὲ μιὰ μικρὴ, ἐλαχίστη, διαφορὰ ἀπὸ ἐκείνην τοῦ Τσιροπούλου τῆς 4ης.

Ἀμέσως ὕστερα παρετάχθησαν οἱ καθαρώτεροι πρόσκοποι τῶν Ὀμάδων. Ὁ ἀγὼν αὐτὸς περιορίσθηκε κυρίως μεταξὺ τῶν Ἐνωμ. Τσιροπούλου τῆς 4ης, ὕπεν. Μπενάκη τῆς 1ης καὶ δοκίμου Παπούτση τῆς 7ης. Ἦσαν δὲ τόσο τέλειοι καὶ οἱ τρεῖς ὥστε οἱ κ. κ. διαιτηταὶ βρέθηκαν, ἀλήθεια σὲ πολὺ δύσκολη θέσῃ, ποιὸν νὰ προτιμήσουν. Ἀναγκάσθησαν νὰ ἐπιμεῖνουν σὲ κάτι πολὺ μικρὲς λεπτομέρειες καὶ διάλεξαν ἔτσι τὸν Ἐνωμ. Τσιροπούλου, τῆς 4ης, πρὸς τὸν ὁποῖον καθὼς καὶ εἰς τὸν Ἐνωμ. Ἀργύρη, ἐκφράζομεν τὰ συγχαρητήριά μας διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιτυχίαν.

Ἐνας νέος ἀρχηγός.

Μὲ μεγάλην χαρὰν τὸ Σῶμα Ἀλεξάνδρειας ἔμαθε τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Κ. Κωνσταντινίδη ὡς Ἀρχηγοῦ τῆς 3ης Ὀμάδος μας. Οἱ πρόσκοποι μας ὅλοι, ἀλλὰ ἰδίως οἱ τῆς 3ης, οἱ ὁποῖοι τόσον ἔχουν καταγοητευθῆ ἀπὸ τὸν κ. Κωνσταντινίδη δὲν βρῖσκουν λόγια νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὴν Σεβαστὴν Π. Ε. διὰ τὴν τόσον ἐπιτυχῆ ἐκλογὴν.

Οἱ συνάδελφοί του, διαβιβάζουν ἀκόμη, μίαν φορὰν τὰ συγχαρητήριά του εἰς τὸν κ. Κωνσταντινίδην γιὰ τὴν προαγωγήν καὶ τοῦ εὐχονται, μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά τους ἐπιτυχίαν εἰς τὰ νέα καθήκοντα.

ΓΕΩΡΓ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ Β ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΣΩΜΑ ΚΑΙ-ΡΟΥ

Τὴν Κυριακὴν 10)23 Ἰανουαρίου, πρωτῶ, τὸ Σῶμα Καίρου μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἴφορον Ὀμάδων κ. Παυλίνην, ἐξεδραμεν εἰς ἓνα λιμπρὸν μέρος τῆς Γ'αξίως.

“Όλην σχεδόν την πρώτην κατηναλώσαμεν εις την εκτίμησιν τῶν ἀποστάσεων καὶ εἰς τὴν ἀναρρίχῃσιν ἐπὶ δένδρων διὰ σχοινίων. Εἰς τὸ τελευταῖον αὐτὸ γύμνασμα μᾶς ἐδόθη καὶ νέα εὐκαιρία διὰ νὰ ἐκτιμῶμεν τὴν εὐκαμψίαν καὶ εὐκινησίαν τοῦ κ. Παυλίην, Γυμναστοῦ τῆς Ἀμπετείου, ὁ ὁποῖος ἐσκαρφάλωνε πρῶτος μὲ περισσὴν ἐπιδεξιότητα καὶ ἐπιμονήν, διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ παράδειγμα.

Τὴν φορὰν αὐτὴν τὸ Σῶμα εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Διπλωματικὸν Πράκτορα τῆς Ἑλλάδος κ. Ξυδάκη, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου τοῦ Σώματος κ. Σέρμπου, τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ κ. Μαύρου καὶ τοῦ Ἀντιπροέδρου κ. Βαλάκη.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐπισήμων, οἱ ὅποιοι ἔφυγαν κατευχαριστημένοι, παρετέθη τὸ συσσίτιον τὸ ὁποῖον, χάρις εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς 6ης Ὁμάδος κ. Χριστοφίτου, ἦτο νοστιμώτατον.

Εἰς τὴν τράπεζαν τῶν Ἀρχηγῶν παρεκάθισε καὶ ὁ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Σώματος κ. Μαύρος, ὅστις καὶ παρέμεινε μέχρι τέλους τῆς ἐκδρομῆς, παρακολουθήσας ἐπισταμένως ὅλα τὰ γυμνάσια. Μετὰ τὸ συσσίτιον ἀνάπαυσις καὶ κατόπιν γλέντι. Ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν κ. κ. Κωνσταντινίδη, Ἀρχηγοῦ τῆς 4ης Ὁμάδος καὶ Ἰωαννίδη, Ἀρχηγοῦ τῆς 3ης Ὁμάδος, ἐχορεύσαμεν τὸν Μεγαρίτικον πηδηχτόν. Ὁραῖοι οἱ Ἑλληνικοὶ μας χοροὶ!

Κατόπιν παιδιὰ ἀνιχνεύσεως, «τὸ κυνήγι τῆς ἀλεπούς». Ἀλλὰ δυστυχῶς «ἡ ἀλεπούς», ἦν καὶ πολὺ ἔξυπνη καὶ πονηρὴ, δὲν κατόρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ λαγωνικά μας καὶ δὲν ἄργησε νὰ τρακωθῇ.

Κατὰ τὴν ἀνιχνεύσιν ὁ κ. Παυλίνης μᾶς παρακολούθη διὰρκῶς, μόλις δὲ αἴτη ἔληξε μᾶς ὑπέδειξε τὰ σφάλματα μας καὶ μᾶς ἀνέπτυξε τὰ περὶ τῆς πορείας στρατεύματος καὶ περὶ ἐδάφους. Κατόπιν ἐπεδόθημεν εἰς τὴν σήμερσιν τοῦ Μῦρος καὶ Σεμαφόρ, περὶ τὴν 5ην μ.μ. ὑπεστείλαμεν τὴν σημαίαν μας καὶ τραγουδαῦντες τὸν ρυθμικὸν ὕμνον τῶν Προσκότων, περὶ τὴν 5.30 μ.μ., ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ Κέντρον μας, ὅλοι ἀποκομίζοντες τὰς ἀρίστους τῶν ἐντυπώσεων.

Δ. ΒΑΛΕΝΤΗΣ
ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ 4 ΟΜΑΔΟΣ Κ.Α.

ΣΩΜΑ ΛΑΡΝΑΚΟΣ

Ξεκινήσαμε πρωτὶ-πρωτὶ. Ἦτο Κυριακὴ, ἀληθινὰ ὡραία μέρα. Ὁ οὐρανὸς καθάριος πέρα καὶ πέρα, ἔπαιρνε ἓνα χρωματισμὸ πορφύρινον ἀπὸ τὸ λαμπύρισμα τοῦ ἡλίου τοῦ μόλις γεννήθηκε. Ἡ θάλασσα πέρα καὶ μακριὰ, ἤσυχη καὶ ὀλογάλανη σκουνοῦσε

τὸ ἀφροστόλιστα κύματά της πρὸς τὸ ἀκρογιάλι καὶ ψιθύριζε κάποιον τραγοῦδι μυστικόν.

Τίποτε δὲν τάραττε τὸν ἤσυχο δρόμον μας παντοῦ ἤσυχία καὶ γαλήνη. Πέρασαμε δυοτρία χωριουδάκια ἔρημα, κείνη τὴν ὥρα, γιὰτὶ οἱ χωριανοὶ ἦσαν στὴ λειτουργία. Λίγα σκυλιὰ μᾶς ὑπεδέχθησαν μόνον μὲ γαυγίσματα καὶ ξεφωνητὰ, γιὰτὶ ὡς φαίνεται μᾶς πῆραν γιὰ κάποιον ἐχθρὸ ἄγνωστο, ποῦ πρώτη φορὰ παρουσιάζετο μπροστά τους. Ἀλλ' ἔμεῖς, ἀδιάφοροι, ἐξακολουθήσαμε τὸ δρόμον μας καὶ μὲ τὰ τραγοῦδια φθάσαμε ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες πορεία στὸ νερὸ τοῦ κλημάτου, τὸ ὡραῖο αὐτὸ μέρος ποῦ προωρίσθη γιὰ τὸν καταλισμὸ τοῦ μικροῦ μας στρατεύματος. Κατακουρασμένοι ξαπλωθήκαμε πάνω στὰ χαλίκια ποῦ στολίζανε τὰ πόδια κάποιου βοῦνοῦ.

Τὸ μάτι μας ἀγόρευετο εἰς τὸ πρὸς ὅλα τὰ μέρη παντοῦ ἀντίκριζε τῆς φύσεως μιὰ ὡραία εἰκόνα. Στὸ πλάι μας ἓνα ρυάκι ἔσπερνε μὲ ὄρμη τὰ γλυκὰ καὶ ὀλοκάθαρα νερά του. Τὸ κλάμασμα τοῦ γλυκόλαλου μᾶς νανούριζε. Ψηλά, στὴν ὑπερήφανη, τοῦ βουνοῦ κορφή, ἔβασκε ἓνα κοπάδι ἀπὸ πρόβατα. Τὸ βέλασμά τους, τὸ παιγνιδιάρικο καὶ τὸν κουδουνιῶν ὁ ἦχος ἔφθανε κοντὰ μας πνιγμένος ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν. Ὁ τομπάνης καθισμένος στὸν ἴσκιον μιᾶς γέφυρης ἑληῆς, μὲ τὴ φλογέρα στὸ στόμα σκορποῦσε στὴν ὀλοκάθαρη ἀτμόσφαιρα κάποιον σκοπὸ μαγικόν. Δὴ καὶ καὶ σκορπισμένες λίγες σαρακωμένες πικνόφυλλες ἀγριοεῆλες, ξαπλωνε τὸν εὐεργετικὸν τοῦ ἴσκιου πάνω στὶς ὄχθες καὶ τὰ γάργαρα νερά τοῦ ὄμορφου ρυακιοῦ, ποῦ σχηματίζοντας ὡραία ζικ-ζάκ, γλυτροῦσε σὺν φεῖδι καὶ χανότανε πέρα μακριά.

Ἀφοῦ ἀπολαύσαμε γι' ἀρκετὴ ὥρα τὸ ὡραῖο θέαμα καὶ ξεκουρασθήκαμε καλὰ ἀρχίσαμε τὰ παιγνίδια. Ἐπὶ ὥρες ἡ χαλικοστρωμένη κοιλάδα ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ γέλια καὶ τὰς φωνὰς μας. Ἐκείνη τὴν ὥραν μοιάζαμε μὲ πουλιὰ σκλαβωμένα, ποῦ ξάφνου ἀφήνονται ἐλεύθερα...

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμερησίας αὐτῆς ἐκδρομῆς τελειωνε μὲ τὰ σήματα Μῦρος. Ἀναπαυθήκαμε λίγο καὶ γεμάτοι ζωὴ καὶ δύναμη ξεκινήσαμε γιὰ τὴν πόλιν, ἀφήνοντες ἔρημον τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο μέρος, στὸ ὁποῖο περάσαμε λίγες ὥρες ζωῆς ἀληθινῆς, Προσκοπικῆς. Ἀλήθεια μόνος ὁ Πρόσκοπος νοιώθη τί θὰ πῇ φύση, ἔξοχη καὶ καθαρὴ ἀτμόσφαιρα μόνος αὐτὸς ἀπολαμβάνει τὰ θέλητρα μιᾶς ζωῆς πραγματικῆς, μιᾶς ζωῆς ποῦ δίνει στὸ παιδικὸν του τὸ κορμὶ ὅλην ἐκείνη τὴ ζωὴ καὶ τὴ δύναμιν ποῦ τὸν κάμνει νὰ αἰσθάνεται τὸν ἐαυτὸν τοῦ ἀνώτερο.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΑΠΑΓΓΕΛΟΥ
ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΛΑΡΝΑΚΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

1ον. Προσκοπικῶν Βιβλίων

Καταστατικόν - Κανονισμός Σώματος Ἐλλήνων Προσκόπων	Γ.Δ.	5
Ἐγκόλπιον Προσκόπου		7
Ἐγκόλπιον Προσκόπου Τοπογράφου		4
Ἐγκόλπιον Ἀρχηγοῦ Ὁμάδος		5
Παιδιά καὶ Ἀσκήσεις		3
Ἐγχειρίδιον Ἀσκήσεων καὶ Πεζικῶν Γυμνασίων		3
Ὁδηγία πρὸς τοὺς Ἀρχηγούς Ὁμάδος		3
Ἀναγκαῖαι γνώσεις διὰ τὸ Πτυχίον Σηματοτυπληγραφεῖου		0.5
Ἀναγκαῖαι γνώσεις διὰ τὸ Πτυχίον Σαλπικτοῦ		0.5
Ἀναγκαῖαι γνώσεις διὰ τὸ Πτυχίον Ποδηλάτου		0.5
Σειρὰ τῶν τελευταίως καθορισθέντων απαιτήσεων 38 πτυχίων ειδικοτήτων		0

2ον. Ἐντύπων διὰ τὰ Σώματα

Αιτηθεὶς Κατατάξεως Προσκόπων, αἱ 200		15
Προκαταρκτικαὶ Γνώσεις μαθητευομένων Προσκόπων, τὰ 100 αντίτυπα		20
Ἐντυπα Μαθημάτων Σημάτων διὰ Βραζιλιάνων τὰ 20 αντίτυπα		20
Ἐντυπα Μαθημάτων Τηλεγράφου Μόρσ, αἱ 50 αντίτυπα		10
Ἐβδομαδιαῖαι Ἀναφοραὶ Ἀρχηγῶν πρὸς τὴν Τοπικὴν Ἐπιτροπὴν, αἱ 50		10
15) θήμεροι Ἀναφοραὶ Τοπικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν αἱ 20		10
Δελτίον Ταυτότητος		0,2
Βιβλίариον Ἐνοσήμερον		6
Φύλλον Ἐνοσήμερον		5
Ἕμνος τοῦ Σώματος		5
Ἐντύπον Πτυχίον Ἀρχηγοῦ		—
» » Ὑπορχηγοῦ		—
Ἐντυπα Πτυχία Δοκίμων Πο. τὰ 25		10
» » Προσκ. Β' Τάξ. τὰ 25		10
Πρόχειρον Μητρώον ἀρχηγοῦ ὁμάδος (ἀδειτον) τὰ 100 φύλλα		10
Πρόχειρον Μητρώον ἀρχηγοῦ ὁμάδος (δι' ἓν ἔτος, — δεμένον).		8
Φύλλα Μητρώου Ὁμάδος τὰ 25		10

3ον. Ἄλλων Εἰδῶν

Ἀστὴρ (διὰ τοὺς πύλους) ἕκαστος		0.5
Φοῖνιξ ἕκαστος		1
Ταινία Δοκίμων μετὰ λέξεις "Ἔσο" "Ἐτοιμος"		0.7
Ἀστὴρ ἑτησίας ὑπηρεσίας		1
Σήματα Ἐπιτροπῶν, Μελῶν Περιφερειακῶν καὶ Τοπικῶν		2
Σημαῖα Ὁμάδων, ἕκαστη		95
Σήματα Ἐνωμοτιῶν ἕκαστον		3.5
Ἐξαρτήματα κοντιοῦ σημαίας		37
Πίναξ Πτυχίων Εἰδικότητων εἰς 4 φύλλα		5
Σφραγίδες Τοπικῆς Ἐπιτροπῆς		70

4ον. Ἐγκυκλίων

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ Αἰγύπτου ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ἐπιτροπῶν Αἰγύπτου ἀντίτυπα τῶν ἑξῆς Ἐγκυκλίων καὶ τῶν ὁποίων ἔχουν δημοσιευθῆ καὶ εἰς τὸ ὄργανον αὐτῆς τὸ "Ἔσο" Ἐτοιμος".

Ἐκαστον ἀντίτυπον Γ.Δ. 0,5

α) Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν

1). Ἐγκύκλιος 1η —	Περὶ Χαιρετισμοῦ.
2). » 2α —	Περὶ Οἰκονομικῆς Διαχειρίσεως τῶν Ὁμάδων.
3). » 5η —	Διαγωνισμός Συλλογῆς Ξηρῶν Φυτῶν.
4). » 6η —	Διαγωνισμός Ἀναβ. Βουνοῦ.
5). » 7η —	Περιέχουσα διαφ. ὁδηγίας.
6). » 8η —	Γενικὴ Ἀρχηγία Βασιλέως.
7). » 9η —	Περιέχουσα διαφ. ὁδηγίας καὶ Κανονισμὸν τελετῆς ὀρκωμοσίας Προσκόπων.
8). » 10η —	Ὁδηγία περὶ ἰδρύσεως ὁμάδων Προσκόπων καὶ ἐνάρξεως κανον. λειτουργίας αὐτῶν.
9). » 11η —	Ἐπιστολὴ Προθιπουργοῦ.
10). » 12η —	Περὶ τηρήσεως Κανονισμῶν καὶ ἐφαρμογῆς Ἐγκυκλίων.
11). » 13η —	Στολαί. — Τροποποιήσεις σφραγίδος.
12). » 14η —	Περὶ συντομίας εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν — Διάφοροι ὁδηγίαι.
13). » 15η —	Περὶ λειτουργίας Σώματος Ἐλληνηφῶν Προσκόπων.
14). » 16η —	Περὶ τῶν διαφόρων αθμῶν Προσκόπου Βασιλέως.

β) Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Αἰγύπτου

1). Ἐγκύκλιος 1η —	Περὶ Ὄργανισμοῦ Σωμάτων Ἐλλ. Προσκόπων ἐν Αἰγύπτῳ.
2). » 2α —	Κανονισμός Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Αἰγύπτου.
3). » 3η —	Κανονισμός Τοπικῶν Ἐπιτροπῶν Αἰγύπτου.
4). » 4η —	Περὶ Κατατάξ. Προσκόπων.
5). » 5η —	Περὶ Ἀποδόσεως Τιμῶν.
6). » 6η —	Περὶ Πειθαρχικῆς Ἐξουσίας ἐν τῇ Ὁμάδι.
7). » 7η —	Βιβλία Ἀρχηγῶν, Ἀπολυτήρια κτλ.

Τὰ ταχυδρομικὰ βαρύνουσι τοὺς παραλήπτας.
Αἱ τιμαὶ λόγω τῆς καταστάσεως ὑπόκεινται εἰς ἀξιομοιώσεις, αἵτινες εἶναι εἰς βῆρος τοῦ παραγγέλλοντος.

Εἰς πᾶσαν Ἐπιτροπὴν καὶ εἰς πάντα Ἀρχηγὸν θέλουσιν σταλῆ ἀντίτυπα τῶν ἄνω Ἐγκυκλίων ὅταν τὰ ζητήσωσι.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τῆς Κεντρ. Ἐπιτροπῆς Αἰγύπτου
Alexandrie Rue Rosette 52